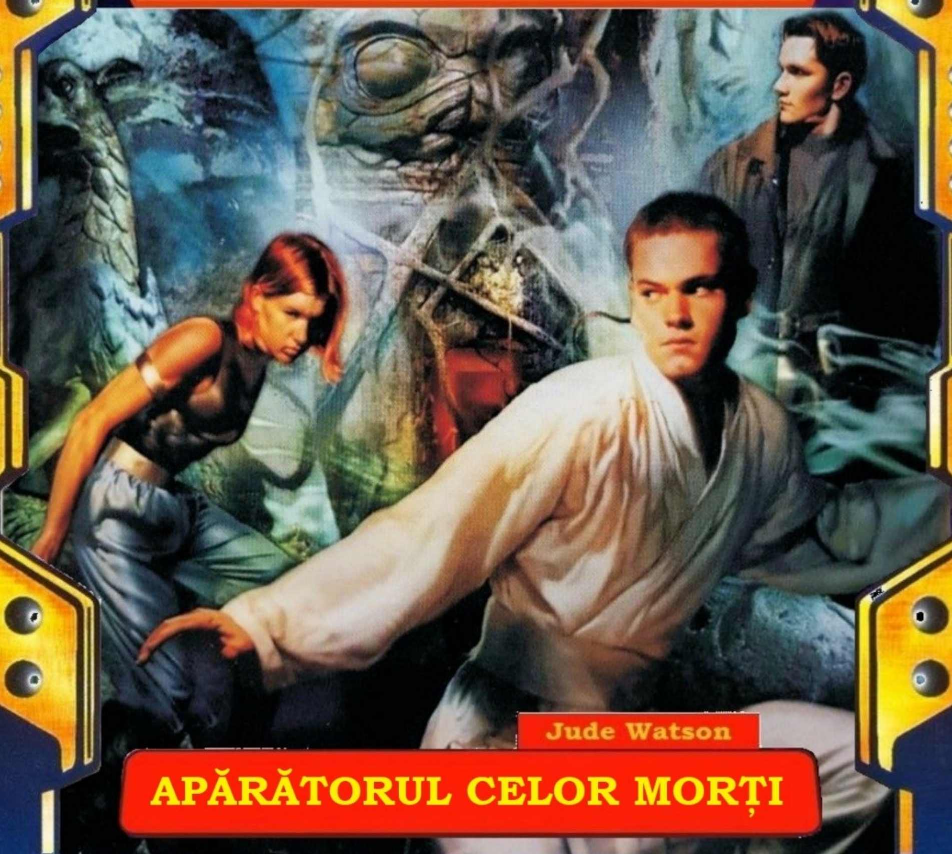
STAR WARS

JEDI APPRENTICE

Jude Watson

APĂRĂTORUL CELOR MORȚI

JUDE WATSON

STAR WARS

JEDI APPRENTICE

APĂRĂTORUL

CELOR MORŢI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
Jedi Apprentice – The Defenders of the Dead
1999

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

Apărătorii celor Morţi trăiesc în trecut, distrugându-şi viitorul. Ei se confruntă cu o revoltă a Tinerilor – o bandă de rebeli condusă de doi adolescenţi, Cerasi şi Nield.

Obi-Wan Kenobi, în vârstă de treisprezece ani, şi Maestrul său Jedi Qui-Gon Jinn nu ar trebui să ia parte, în niciun fel, la război. Dar, odată ce Obi-Wan îi întâlneşte pe Cerasi şi Nield, simte că trebuie să se alăture luptei lor – chiar dacă Qui-Gon i-o interzice.

Rebeliunea a devenit personală.

Iar Obi-Wan şi Qui-Gon se situează pe poziţii opuse.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Nava de luptă săgetă mai aproape de suprafaţa planetei Melida/Daan.

Pe terenul accidentat de dedesubt, structurile vaste din piatră ca abanosul îmbrăţişau pământul, dispuse în pătrate enorme, perfecte, fără ferestre sau uşi.

Obi-Wan Kenobi le studie prin refeastră în timp ce pilota nava.

— Ce crezi că sunt? îl întrebă pe Qui-Gon Jinn. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Nu ştiu, răspunse Cavalerul Jedi, studiind peisajul cu ochii săi albaştri duri. Spaţii de depozitare sau, poate, instalaţii militare.

— Ar putea ascunde dispozitive de urmărire, observă Obi-Wan.

— Nu văd nimic pe scaner. Dar să zburăm mai jos pentru orice eventualitate.

Fără să încetinească, Obi-Wan pilotă nava mai aproape de suprafaţa planetei. Stâncile şi vegetaţia se repeziră pe lângă ferestre. Cu motoarele la putere maximă Obi-Wan ţinu strâns manşa de control. Orice ajustare mică i-ar fi putut face să se prăbuşească.

— Dacă vom zbura mai jos, voi putea face o scanare moleculară a solului, remarcă Qui-Gon sec de pe scaunul copilotului. Zbori prea jos pentru viteza asta, Padawan. Dacă dăm peste vreun bolovan rătăcit, s-ar putea să ajungem să facem o aterizare accidentală neprogramată.

Tonul îi era blând, dar Obi-Wan ştia că Qui-Gon nu va

accepta nicio discuţie.

Obi-Wan era ucenicul lui Qui-Gon şi una dintre regulile Jedi era să nu pună la îndoială ordinele unui Maestru. Fără tragere de inimă, Obi-Wan slăbi uşor comenzile. Nava se ridică cu câţiva metri. Qui-Gon privea încontinuu în faţă, căutând un loc de aterizare. Ajungeau la periferia oraşului Zehava, principalul oraş de pe Melida/Daan, şi era crucial ca sosirea lor să nu fie observată.

Sângerosul război civil de pe Melida/Daan se desfăşura de treizeci de ani. Era o continuare a unui conflict care durase secole. Cele două popoare aflate în luptă, Melida şi Daan, nu se putuseră nici măcar pune de acord asupra numelui planetei lor. Melida o numeau Melida şi Daan o numeau Daan. Printr-un compromis, Senatul Galactic folosea ambele nume separate printr-un semn.

Fiecare oraş şi metropolă de pe planetă era un teritoriu puternic contestat, fiind câştigate şi pierdute într-o serie continuă de bătălii. Oraşul capitală Zehava fu asediat mult timp, deoarece graniţa între Daan şi Melida se schimba constant.

Obi-Wan ştia că Maestrul Yoda se baza pe ei pentru succesul acestei misiuni. Alesese cu grijă dintre mulţi Jedi. Misiunea aceasta era importantă pentru el. Acum câteva săptămâni, unul dintre cei mai strălucitori elevi ai săi, Cavalerul Jedi Tahl, venise pe Melida/Daan ca gardian al păcii. Tahl era renumită printre Cavalerii Jedi pentru aptitudinile ei diplomatice. Cele două părţi fuseseră aproape de o soluţionare, când izbucni iar războiul. Tahl fusese grav rănită şi capturată de Melida.

Cu doar câteva zile în urmă, Yoda reuşise să primească un mesaj de la contactul său original, un Melida pe nume Wehutti. Wehutti fusese de acord să-i introducă clandestin în oraş pe Obi-Wan şi Qui-Gon şi să-i ajute să o elibereze pe Tahl. Obi-Wan ştia că misiunea ce urma era mai dificilă şi mai periculoasă decât de obicei. De data asta, Jedii nu fuseseră invitaţi să soluţioneze o dispută. Nu erau bineveniţi. Ultimul trimis Jedi fusese capturat, poate chiar ucis.

Se uită la Maestrul său. Privirea calmă şi constantă a lui Qui-Gon scana peisajul înainte. Nu trăda niciun semn de agitaţie, sau de grijă, pe care să-l poată vedea Obi-Wan. Unul dintre multele lucruri pe care Obi-Wan le admira la Maestrul Qui-Gon era calmul lui. Voise să devină Padawanul lui Qui-Gon

pentru că era foarte respectat pentru vitejia, priceperea, şi abilitatea cu Forţa. Deşi uneori aveau opinii diferite, Obi-Wan avea un profund respect pentru Maestrul Jedi.

— Vezi canionul acela? întrebă Qui-Gon, aplecându-se înainte şi arătând. Dacă poţi ateriza între ziduri, putem ascunde nava acolo. O să se potrivească la fix.

— Pot să o fac, promise Obi-Wan.

Menţinând viteza constantă, coborî mai jos.

— Încetineşte, îl avertiză Qui-Gon.

— Pot să reuşesc, spuse Obi-Wan, strângând din dinţi.

Era unul dintre cei mai buni piloţi ai Templului Jedi. De ce trebuia Qui-Gon să-l corecteze mereu?

Săgetă prin poiana mică la doar un centimetru distanţă de copaci. Abia în ultimul moment – prea târziu – văzu că una dintre stânci avea o mică ridicătură. Un sunet sfâşietor umplu cabina de pilotaj în timp ce o latură a navei se zgârie de ea.

Obi-Wan opri nava şi motoarele. Nu voia să se uite la Qui-Gon. Dar ştia că a fi Jedi însemna să-şi asume responsabilitatea pentru fiecare greşeală. Întâlni privirea Maestrului său. Fu uşurat să vadă amuzament în ochii lui Qui-Gon.

— Măcar nu am promis că vom returna nava fără zgârieturi, spuse el.

Obi-Wan rânji. Împrumutaseră transportorul de la Regina Veda de pe planeta Gala, unde terminaseră cu succes ultima lor misiune.

În timp ce coborau din navă pe terenul stâncos al planetei Melida/Daan, Qui-Gon făcu o pauză.

— Există o mare tulburare în Forţă pe lumea aceasta, murmură el. Ura este stăpână aici.

— Da, o simt, spuse Obi-Wan.

— Trebuie să fim foarte atenţi aici, Padawan. Când este adunată atât de multă emoţie volatilă într-un singur loc, este greu să păstrezi distanţa. Aminteşte-ţi că eşti un Jedi. Suntem aici pentru a observa şi pentru a ajuta acolo unde putem. Misiunea noastră este să o ducem pe Tahl la Templu.

— Da, Maestre.

Tufele erau dese şi înfrunzite şi le fu uşor să adune ramurile mai mari pentru a acoperi nava. Nu ar fi fost vizibilă din aer. Împărţindu-şi trusele de supravieţuire, cei doi Jedi se îndreptară spre periferia Zehavei. Fuseseră instruiţi să se

apropie dinspre vest, unde Wehutti îi va întâlni la o poartă controlată de Melida. Fu o excursie pe dealuri şi prin canioane prăfuite. În cele din urmă, turnurile şi clădirile oraşului înconjurat de ziduri le apărură înainte. Se ţinură departe de drumul principal, preferând zona deschisă, iar acum priveau spre oraş, de pe o stâncă din apropiere.

Ţinându-se la pământ, Obi-Wan scană periferia pustie a oraşului. Nu vedea lume pe străzi. Era doar o singură intrare în oraş, pe drumul principal. În pauza dintre zidurile groase se afla o cabină de pază, plină de tunuri laser îndreptate spre drum. Două turnuri deflectoare înalte flancau cabina de pază. În spatele zidului se puteau întrezări clădirile cocoţate pe dealurile abrupte ale oraşului. Aproape de perete era o clădire lungă, joasă, din piatră neagră, fără ferestre sau uşi.

— Este o versiune mai mică a acelor clădiri pătrate pe care le-am văzut din aer, observă Obi-Wan.

Qui-Gon aprobă din cap.

— Ar putea fi un tip de clădire militară. Şi turnurile alea deflectoare înseamnă că acolo există un scut de particule. Dacă încercăm să intrăm fără permisiune, vom fi distruşi cu salve laser.

— Ce ar trebui să facem? întrebă Obi-Wan. Nu putem să ne apropiem dacă nu suntem siguri că Wehutti este acolo.

Qui-Gon scotoci în trusa de supravieţuire după o pereche de electrobinoculari. Îi îndreptă spre cabina de pază.

— Am veşti mai proaste, spuse el. Văd un steag Daan. Asta înseamnă că, fie întregul oraş, fie doar intrarea, este acum sub controlul Daan.

— Şi Wehutti este un Melida, gemu Obi-Wan. Deci nu e nicio cale de intrare.

Qui-Gon se ascunse pentru a nu fi văzut. Strecură electrobinocularul înapoi în trusă.

— Întotdeauna există o cale, Padawan, spuse el. Wehutti ne-a spus să ne apropiem dinspre vest. Dacă urmăm zidul, s-ar putea să găsim o zonă nepăzită. Poate că e atent. Odată ce ne-ndepărtăm de turnul de pază, ne putem apropia de zid.

Ţinându-se la adăpostul umbrei stâncilor, Obi-Wan şi Qui-Gon îşi croiră drum cu grijă în jurul zidurilor oraşului. Când ajunseră în afara razei vizuale a cabinei de pază, se apropiară. Ochii ageri ai lui Qui-Gon măturară fiecare metru al peretelui, în

căutarea unei breşe. Obi-Wan ştia că folosea Forţa pentru a testa drumul înainte, sperând să simtă o ruptură în scutul de particule. Obi-Wan încercă să facă la fel, dar nu putea simţi decât licăriri de rezistenţă.

— Aşteaptă, spuse brusc Qui-Gon. Se opri şi ridică o mână. Aici. Există o ruptură în scut.

— Uite încă una dintre acele clădiri negre, îi arătă Obi-Wan.

Clădirea lungă şi joasă stătea chiar lângă zid, în oraş.

— Încă nu ştiu ce sunt, dar sugerez să le evităm, remarcă Qui-Gon. Vom sări peste zid pe la copacii aceia.

— Vom avea nevoie de Forţă, spuse Obi-Wan, privind zidul înalt.

— Da, dar ne va ajuta şi o frânghie de carbon, spuse Qui-Gon zâmbind. Puse trusa jos, apoi se aplecă pentru a căuta în ea. Vom avea nevoie şi de a ta, Padawan.

Obi-Wan se apropie de Qui-Gon, coborându-şi trusa de pe umăr la pământ. Cizmele lui loviră brusc ceva care zăngăni. Se uită în jos şi văzu că îndepărtase nişte praf de pe o placă metalică.

— Uite, Maestre, spuse el. Mă întreb ce e...

Nu apucă să termine. Brusc, apărură nişte bare de energie din pământ, prinzându-i în capcană. Înainte să se poată mişca, placa de metal se deschise şi căzură în abisul de dedesubt.

Obi-Wan cădea printr-un fel de tub metalic. Încercă să-şi încetinească viteza de coborâre cu călcâiele, dar ele se loviră doar de o suprafaţă metalică aspră. Viteza crescu şi căzu înainte, lovind cu capul marginea tubului şi apoi rostogolindu-se pe o podea murdară. Rămase o clipă întins, uluit. Qui-Gon se ridică imediat, cu sabia de lumină în mână. Rămase deasupra lui Obi-Wan, în caz avea nevoie de protecţie.

— Sunt bine, spuse Obi-Wan, cu capul limpede. Se luptă să se ridice în picioare, apucându-şi sabia în timp ce făcea asta. Unde suntem?

— Într-un fel de celulă, răspunse Qui-Gon.

Îi înconjurau ziduri netede din duroţel. Nu exista nicio crăpătură sau deschidere pe care Obi-Wan să o poată vedea.

— Suntem prinşi, spuse el.

Vocea lui se lovi de pereţi, sunând a gol.

— Nu, Padawan, spuse Qui-Gon încet. Există mai multe

intrări în celula asta.

— De unde ştii?

— Pentru că nu suntem primii care cad în ea. Qui-Gon exploră micul spaţiu, folosindu-şi sabia pentru iluminare. Tubul prin care am căzut era lovit, iar praful este deranjat de alte urme. Ceilalţi au fost scoşi cumva şi ar fi fost imposibil să o facă pe unde am intrat. Capcana asta este concepută pentru a captura, nu ucide. Trebuie să existe o altă uşă. În plus, adăugă el, nu există oase sau rămăşiţe. Asta înseamnă că oricine a pus capcana îi scoate pe captivi.

— În cele din urmă, mormăi Obi-Wan. Stomacul îi era gol şi îşi dori să fi avut timp să mănânce înainte să părăsească nava. Am pierdut trusa de supravieţuire, îi spuse el lui Qui-Gon. Este la suprafaţă.

— A mea la fel. Va trebui să ne folosim săbiile de lumină, răspunse Qui-Gon.

Obi-Wan avusese în vedere mâncarea, nu iluminarea, dar îi urmă exemplul lui Qui-Gon şi îşi activă sabia. O ţinu aproape de zidurile înconjurătoare, examinându-le. Pe măsură ce lucra, simţi că Forţa începea să se mişte între ele, umplând spaţiul. Văzu clar orice neregulă în pereţii aparent netezi. Căută o îmbinare ascunsă, fiind sigur că vor găsi una. Tot ce trebuia să facă era să aibă încredere în Forţă.

Ca elev al Templului, fusese intrigat de Forţă. Ştia că era sensibil la Forţă – de aceea fusese ales să studieze la Templu încă din copilărie. Dar, de-a lungul antrenamentului său, află deseori că Forţa era evazivă şi nesigură. Reuşea să se conecteze la ea, dar nu de fiecare dată când voia. Când o făcea, nu reuşea să o controleze. Cu Qui-Gon, aflase că nu era treaba lui să o controleze, ci să i se alăture.

Acum se putea baza pe ea pentru a-l îndruma, a-i da putere şi viziune. Începea să înţeleagă cât de profund pulsa, cât de constantă era ca prezenţă.

Ca Jedi, faptul că avea acces constant la ea, era cel mai mare dar pe care şi l-ar fi putut imagina că îl putea primi.

— Aici, spuse Qui-Gon încet.

La început, Obi-Wan nu văzu nimic. Dar apoi observă fisura minusculă ca un fir de păr de pe suprafaţa uniformă a peretelui. Qui-Gon îşi mişcă mâna peste fisură.

— Desigur că încuietoarea dispozitivul e pe cealaltă parte,

medită el. Presupun că este rezistentă la explozii. Dar presupun, de asemenea, că niciun Jedi nu a mai fost prins vreodată aici înaintea noastră.

Împreună, Obi-Wan şi Qui-Gon îşi trecură săbiile de lumină prin conturul uşii. Săbiile tăiau prin metal, care se curbă spre înapoi ca o frunză verde fragedă. Apăru o mică deschizătură. Qui-Gon se strecură şi Obi-Wan îl urmă. Se treziră într-un tunel scurt şi îngust, care ducea la ceea ce simţea că era un spaţiu imens. Era întuneric beznă, un întuneric atât de negru încât nu păstra nici măcar umbrele. Chiar şi strălucirea sabiei de lumină părea înghiţită de întunericul absolut. Se opriră, ascultând cu atenţie. Dar nu auziră niciun sunet în spaţiul respectiv. Obi-Wan nu auzea nici măcar respiraţia lui Qui-Gon. Jedi erau instruiţi să-şi încetinească respiraţia, astfel încât să nu scoată niciun sunet, chiar şi atunci când erau sub presiune sau stres.

— Cred că suntem singuri, spuse Qui-Gon încet.

Vocea lui răsună, confirmând convingerea lui Obi-Wan că se aflau într-un spaţiu larg şi deschis. Merseră înainte cu precauţie, cu săbiile ţinute într-o poziţie defensivă. Obi-Wan simţi un fir de transpiraţie şerpuindu-i pe ceafă. Ceva nu era în regulă aici. O putea simţi.

— Forţa este întunecată, murmură Qui-Gon. Furioasă. Cu toate astea, nu simt nicio Forţă vie aici.

Obi-Wan aprobă din cap. Nu ar fi putut defini ce simţea, dar Qui-Gon reuşise. Un rău adânc înrădăcinat era prezent aici, şi totuşi nu simţea niciun puls viu în jur.

Piciorul lui Obi-Wan se izbi de o margine pe care nu o văzuse. Întinse mâna pentru a se echilibra de o coloană de piatră. În acea fracţiune de secundă în care îşi pierdu concentrarea, apăru o licărire de mişcare în dreapta lui. Se întoarse, cu sabia ridicată. Apăru un războinic, mişcându-se repede spre ei din umbrele adânci, cu blasterul aţintit direct spre inima lui Obi-Wan. Obi-Wan ţâşni, sabia lovind înainte. Lama nu întâlni nici carne, nici os, ci trecu inofensivă prin siluetă. Surprins, Obi-Wan se întoarse spre stânga pentru a lansa un alt atac, dar Qui-Gon îl opri.

— Nu poţi lupta împotriva acestui inamic, Padawan, spuse Qui-Gon.

Obi-Wan privi mai atent. Îşi dădu seama că războinicul era o hologramă.

Dintr-o dată, răsună o voce.

— Sunt Quin-tama, Căpitanul Forţei de Eliberare Melida. Holograma îşi lăsă blasterul într-o parte. Mâine va începe cea de-a douăzeci şi una bătălie pentru Zehava. Îi vom distruge pe inamicii noştri Daani odată pentru totdeauna, şi vom obţine o victorie glorioasă. Vom recuceri oraşul pe care l-am fondat acum o mie de ani. Toată Melida va trăi în pace.

— Douăzeci şi una de lupte pentru Zehava? îi şopti Obi-Wan lui Qui-Gon.

— Oraşul şi-a schimbat conducerea de multe ori de-a lungul anilor, remarcă Qui-Gon. Uită-te la blasterul lui. Este un model vechi. Aş spune că de cincizeci de ani sau chiar mai mult.

— Aştept cu nerăbdare o victorie totală glorioasă, continuă silueta fantomatică. Şi totuşi, există şansa ca obţinând acea victorie, eu să fiu mort. Îmi accept moartea de bunăvoie, la fel şi soţia mea Pinani, care luptă lângă mine. Dar pentru copiii mei... Vocea răsunătoare şovăi o clipă.... Copiilor mei, Renei şi Wunana, le las amintirea strămoşilor pe care i-am împărtăşit, poveştile despre lunga noastre persecuţie din partea Daan. L-am văzut pe tatăl meu ucis şi îi voi răzbuna moartea. Mi-am văzut satul înfometat şi îi voi răzbuna pe vecinii meu. Amintiţi-vă de mine, copiii mei. Şi ţineţi minte ce am suferit din cauza Daanilor. Dacă mor, ridicaţi-mi arma şi răzbunaţi-mă aşa cum mi-am răzbunat şi eu familia.

Brusc, holograma dispăru.

— Cred că nu a supravieţuit, spuse Obi-Wan. Se ghemui lângă o piatră de mormânt. A murit în bătălia aceea.

Qui-Gon trecu de piatră şi merse la următoarea. O bilă aurie mare era montată pe o coloană de lângă ea. Puse mâna pe ea. Imediat, o altă hologramă se ridică din piatra de mormânt ca o fantomă.

— Probabil că am declanşat-o pe prima când m-am împiedicat, spuse Obi-Wan.

A doua hologramă era o femeie. Tunica îi era sfâşiată şi pătată de sânge, iar părul îi era tăiat scurt. Purta o suliţă de forţă şi avea un blaster prins de şold şi altul de o coapsă.

— Sunt Pinani, văduva lui Quin-tama, fiica marilor eroi Bicha şi Tiraca. În seara asta mărşăluim spre oraşul Bin pentru a răzbuna Bătălia pentru Zehava. Proviziile noastre s-au epuizat. Armele noastre sunt descărcate. Cei mai mulţi dintre noi au

murit în glorioasa luptă de recuperare a iubitului oraş Zehava din mâinile nemiloşilor Daan. Nu există nicio şansă ca bătălia noastră să reuşească, totuşi vom lupta pentru dreptate şi răzbunare împotriva duşmanului care ne persecută. Soţul meu a murit înaintea ochilor mei. Tatăl şi mama mea au murit când Daan au intrat în satul nostru şi i-au adunat şi i-au ucis. Şi vă spun, copiii mei, Renei şi Wunana, să nu ne uitaţi. Luptaţi mai departe. Răzbunaţi acest rău teribil. Voi muri cu curaj. Mor pentru voi.

Holograma se stinse. Obi-Wan trecu la următoarea piatră de mormânt.

— Renei şi Wunana au murit amândoi doar trei ani mai târziu, în cea de-a douăzeci şi doua bătălie pentru Zehava, spuse el. Abia erau mai în vârstă decât mine. Se întoarse şi întâlni ochii lui Qui-Gon. Ce fel de loc este ăsta? întrebă el.

— Un mausoleu, spuse Qui-Gon. Un loc pentru odihna morţilor. Dar aici, pe Melida/Daan, amintirile rămân vii. Uite.

Qui-Gon arătă spre ofrandele care se vedeau acum îngrămădite pe piedestale în faţa coloanelor. Florile erau proaspete, tăvile de seminţe şi cănile de apă erau reaprovizionate.

Merseră pe culoare, trecând de rânduri după rânduri de morminte, activând hologramă după hologramă. Spaţiul vast, răsunător, se umplu de vocile morţilor. Apărură generaţii întregi care-şi spuseră poveştile de sânge şi răzbunare. Auziră poveşti despre sate întregi înfometate şi sacrificate, copii smulşi din braţele mamelor, execuţii în masă, marşuri forţate care se încheiaseră cu suferinţe şi alte morţi.

— Daan pare un popor însetat de sânge, remarcă Obi-Wan.

Relatările despre suferinţe şi agonii îl marcau ca o durere crescândă dintr-o rană adâncă.

— Suntem într-un mausoleu Melida, răspunse Qui-Gon. Mă întreb ce au de spus cei dintr-un mausoleu Daan.

— Sunt atât de mulţi morţi, observă Obi-Wan. Dar nu există niciun motiv clar pentru care luptă. Bătăliile urmează una după alta, fiecare fiind dusă pentru a o răzbuna pe cea de dinainte. Care este adevărata dispută?

— Poate că au uitat, spuse Qui-Gon. Ura le creşte în oase. Acum luptă pentru câţiva metri de teritoriu sau pentru a

răzbuna o greşeală care s-a întâmplat cu o sută de ani în urmă.

Obi-Wan se cutremură. Aerul umed şi rece îi înfiorase trupul. Se simţea departe de restul galaxiei. Lumea lui se canalizase în acest spaţiu negru, umbrit, plin de sânge, răzbunare şi moarte.

— Misiunea noastră aici nici măcar nu a început şi am văzut deja suficientă suferinţă cât pentru o viaţă întreagă.

Privirea lui Qui-Gon era tristă.

— Există unele lumi care reuşesc să păstreze pacea timp de secole, Padawan. Dar mă tem că multe au văzut războaie teribile care sperie amintirile fiecărei generaţii. Aşa a fost dintotdeauna.

— Ei bine, am văzut destule pentru moment, spuse Obi-Wan. Să găsim cale de ieşire.

Merseră repede, grăbindu-se pe lângă pietrele de mormânt, căutând o ieşire. În sfârşit, văzură un pătrat strălucitor în faţă. Era o uşă realizată dintr-un material translucid care emitea o strălucire albă. Qui-Gon apăsă indicatorul luminos de ieşire şi ajunseră, uşuraţi, sub soarele care strălucea slab. Rămaseră în umbra uşii, scanând zona imediată, înainte de a merge mai departe. Mausoleul era cocoţat pe o creastă. În faţa lor se ridica un deal abrupt care se termina cu o stâncă aflată deasupra. Un drum se strecura printre grădini în stânga lor, iar în dreapta era zidul.

— Cred că trebuie să mergem pe aici, spuse Obi-Wan, arătând spre drum.

— Presupun că da, spuse Qui-Gon. Cu toate astea, ezită, privirea sa ageră cercetând dealul abrupt din faţa lor. Dar eu...

Deodată, praful explodă în faţa picioarelor lui Obi-Wan.

— Lunetişti! strigă Qui-Gon. Adăposteşte-te!

Focul de blaster veni din vârful stâncii de deasupra. Obi-Wan şi Qui-Gon săriră pe zidul din dreapta lor. Fragmentele de piatră se împrăştiau şi zburau în timp ce salvele de blaster loveau peretele. Lui Qui-Gon îi trebui o fracţiune de secundă pentru a se uita şi a analiza ceea ce se afla mai jos. Apoi sări, cu Obi-Wan pe urmele lui. Aterizară într-o zonă mică, care zumzăia de bancuri de utilaje. Zidurile îi înconjurau pe trei laturi, cu clădirea mausoleului pe a patra. Erau expuşi, dar cel puţin salvele de blaster nu îi mai putea ajunge. Qui-Gon se întrebă scurt dacă lunetistul se plictisise şi plecase. Din păcate ştia din

lunga sa experienţă că lunetiştii nu se plictiseau niciodată şi nici nu plecau. Qui-Gon examină utilajele.

— Cred că sunt unităţile de încălzire şi de răcire ale clădirii, observă el în timp ce focurile de blaster continuau să zboare peste capul lor.

— Cel puţin am ieşit din linia de foc, spuse Obi-Wan.

— Mă tem că avem o problemă mai mare, spuse Qui-Gon. Se apleca pentru a examina un rezervor metalic. Ăsta este plin cu combustibil protonic. Dacă îl loveşte focul de blaster, explozia ne va arunca de aici până la navă.

Schimbă o privire îngrijorată cu Obi-Wan. Trebuiau să se expună lunetiştilor. Nu puteau rămâne aici şi să continue să atragă focul de blaster.

— Să vedem ce este de cealaltă parte a zidului, spuse Qui-Gon, indicând peretele opus celui pe care îl săriseră.

Obi-Wan şi Qui-Gon invocară Forţa. Când Qui-Gon o simţi crescând şi pulsând în jurul lor, sări, împreună cu Obi-Wan. În timp ce săreau, făcând o cercetare rapidă a ceea ce se afla de cealaltă parte a zidului, salvele de blaster se intensificară brusc în jurul lor. Qui-Gon le devie cu sabia sa de lumină.

Căzură din nou pe pământ.

— Este o diferenţă de nivel mai mare în râpa aceea, îi raportă Obi-Wan lui Qui-Gon. Crezi că putem reuşi?

— Pământul arată moale, spuse Qui-Gon. Asta ne-ar putea ajuta aterizare, dar dacă este o mlaştină, am putea avea probleme. Nu vrem să fim înghiţiţi de o mlaştină. Aminteşte-ţi că terenul de pe Melida/Daan poate fi perfid.

— Cel puţin îi vom surprinde pe lunetisti, sublinie Obi-Wan. Nu se vor aştepta să riscăm.

Qui-Gon aprobă din cap.

— Putem să ocolim stânca şi să o escaladăm din cealaltă parte pentru a-i surprinde şi mai mult. Tufişurile ne vor acoperi. Nu vor şti pe unde am luat-o şi probabil că nu se vor aştepta să-i atacăm.

— Singura alternativă, Maestre, este să sărim înapoi peste zid. Odată ce am ajuns acolo, ne vom putea adăposti în grădini.

Qui-Gon făcu o pauză, gândindu-se la următoarea mişcare. În timp ce calcula şansele, se gândi la felul în care funcţionau el şi Obi-Wan împreună, ca o unitate. Deşi, uneori, relaţiile dintre ei puteau avea hopuri, sub presiune, ritmul lor se

potrivea, gândurile lor asemănându-se. Admiră capacitatea Padawanului său de a opera la capacitate maximă. Chiar şi sub o mare presiune, Obi-Wan putea face strategii, să calculeze şansele şi oportunităţile, şi să mai facă şi glume.

— Dacă încercăm prin grădini, pierdem elementul surpriză, spuse Qui-Gon în cele din urmă. Ţine minte acest lucru, Padawan: când eşti depăşit numeric, surpriza este cel mai bun aliat al tău. Să încercăm râpa.

Focul blasterului se lovi de metal şi Qui-Gon aruncă o privirea îngrijorată spre rezervorul de combustibil protonic.

— Cred că e timpul să plecăm. Nu uita că este o linie de arbuşti imediat în partea de jos a pantei de pe cealaltă parte. Fă-ţi saltul cât mai larg posibil.

Qui-Gon se întinse spre Forţă. Era mereu acolo, gata pentru ca el să se conecteze la ea. Era partenera sa la fel de mult ca Obi-Wan. Îşi imagină saltul pe care trebuia să îl facă. Nimic nu era imposibil când aveai Forţa aproape. Corpul său va face ceea ce trebuia făcut.

Se dădură înapoi cât putură de mult, pentru a-şi lua avânt. Apoi alergară înainte trei paşi repezi şi făcură saltul. Trecură cu uşurinţă peste zid – Forţa şi impulsul trimiţându-i prin aer, peste panta abruptă, direct în râpă.

Qui-Gon simţi pământul mlăştinos mişcându-se sub picioare în timp ce ateriza, dar nu îl trase în jos. Obi-Wan ateriză uşor, la mică distanţă în spatele lui.

— Grăbeşte-te, Padawan, îl îndemnă Qui-Gon.

Noroiul le supse cizmele, îngreunându-le înaintarea în timp ce se străduiau să-şi facă drum în jurul pantei. Puteau auzi salvele de blaster şi apoi bubuitul unei grenade protonice explodând. Qui-Gon se întoarse. Grenada căzuse la mică distanţă de zidurile incintei. Dar dacă lovea vreuna rezervorul de combustibil protonic, asta i-ar fi putut ajuta. O explozie ar fi fost o acoperire bună pentru un asalt reuşit.

În cele din urmă, ajunseră în partea opusă a stâncii. Aici, pământul stâncos se înclina brusc în sus. Ar fi fost o urcare abruptă, dar cel puţin solul era ferm.

Obi-Wan se mişca repede şi neobosit pe lângă el, forţa sa fizică susţinându-i voinţa puternică. Qui-Gon ştiu că Obi-Wan va învăţa să aibă şi graţie, în timp.

Îşi încetiniră ascensiunea pe măsură ce se apropiau de

vârful stâncii. Surpriza nu era numai utilă, ci şi necesară. Habar n-aveau câţi lunetişti ar fi putut găsi acolo.

Când ajunseră aproape de vârf, Qui-Gon dădu semnalul şi se lăsară în genunchi. Se întinseră pe burtă, apoi străbătură astfel distanţa rămasă. Qui-Gon îi conduse spre adăpostul unui morman de bolovani de la marginea stâncii. Patru lunetişti erau aliniaţi pe stâncă, întinşi pe burtă cu blasterele îndreptate spre mausoleu. Nu era prea rău pentru un Jedi, gândi Qui-Gon. Îşi scoase sabia în linişte. Obi-Wan făcu la fel. Când Qui-Gon dădu din cap, cei doi se ridicară, activându-şi săbiile de lumină acelaşi timp. Abia scoaseră vreun sunet atunci când atacară.

Qui-Gon se îndreptă spre cel mai mare şi mai puternic lunetist. Obi-Wan sări spre lunetistul care era pe punctul de a trage cu o puşcă blaster. Cu o singură lovitură de sabie, Obi-Wan o tăie în două. Qui-Gon lovi arma celui mai mare dintre lunetişti şi blasterul zbură din mâna lui. Lunetistul se rostogoli pentru a evita lovitura următoare, lovindu-l pe Qui-Gon în timp ce o făcea. Lovitura îl nimeri, trimiţând foc prin cutia toracică a lui Qui-Gon şi surprinzându-l. Fu, de asemenea, surprins să vadă că lunetistul avea un singur braţ.

Un al treilea lunetist se aruncă spre Qui-Gon cu o vibro-lamă. Qui-Gon se întoarse repede spre stânga pentru a evita lama, lovind cu sabia de lumină pentru a-l dezarma pe lunetist. Obi-Wan se lansă spre al patrulea lunetist şi îi zbură puşca blaster dincolo de stâncă. Qui-Gon sări spre înapoi atunci când lunetistul cu un singur braţ trase cu un blaster pe care îl recuperase dintr-un toc de pe gleznă. Focul blasterului abia dacă îl rată. Al doilea lunetist, care îşi pierduse vibro-lama, aruncă o grenadă protonică spre Qui-Gon. Cavalerul Jedi se dădu din drum, sărind pe deasupra stâncii. Se răsuci pentru a-şi dezarma adversarul cu un singur braţ, dar fu zguduit brusc de o explozie enormă. Grenada lovise rezervorul de gaz protonic. Qui-Gon simţi aerul mişcându-se pe pielea lui ca un zid de foc. Reflexele sale Jedi l-au ajutat să rămână stabil pe pământ. Obi-Wan fu şi el pregătit. Dar cel de-al patrulea lunetist îşi pierdu echilibrul cu un ţipăt, căzând peste marginea stâncii. Apucă o rădăcină şi se ridică înapoi, agitat dar în siguranţă. Obi-Wan pluti peste el, cu sabia pregătită, gata să se apere dacă ar fi fost necesar.

Adversarul cu un singur braţ al lui Qui-Gon îşi menţinuse

blasterul stabil. Era un pic mai în vârstă decât Qui-Gon. Pe sub armura de plastoid, corpul său era uscăţiv şi puternic. Un obraz îi era acopit cu carne sintetică. Qui-Gon bănui că fusese aplicată recent, deoarece încă nu avusese şansa de a se integra cu carnea vie.

Ochii omului cu un singur braţ se îndreptară spre arma lui Qui-Gon şi el râse.

— Aia este celebra sabie de lumină despre care am auzit atât de multe?

Surprins să se trezească purtând o conversaţie cu un om care încercase cu disperare să-l omoare, Qui-Gon aprobă din cap.

Bărbatul rânji:

— Jedi! Am crezut că eşti un Daan!

Qui-Gon nu îşi coborî sabia. Omul îşi aruncă blasterul deoparte.

— Relaxează-te, Jedi. Pe forţa mamelor noastre şi tăria taţilor noştri, ăsta nu e un truc. Eu sunt omul tău de contact, Wehutti. Deci, până la urmă aţi venit!

— Ni s-a spus că trebuia să ne întâlnim la periferia Zehavei, remarcă Qui-Gon în timp ce îşi dezactiva sabia.

— Îmi cer scuze pentru că nu v-am întâlnit, spuse Wehutti, înaintând pentru a-i saluta. Mesajul pe care l-am primit de la Templu a fost confuz. Mârşavii şi diabolicii Daan blochează adesea comunicările. Eu am trimis înapoi un mesaj în care spuneam că mă voi întâlni cu reprezentanţii Jedi, sperând că voi primi instrucţiuni suplimentare. Chiar acum suntem într-un sector pe care Daan ni l-a luat în bătălia a douăzeci şi doua. Până când ne vom răzbuna, ei controlează periferia oraşului. Mă strecor pe aici de trei zile, sperând că vă voi găsi cumva. Îşi întinse palma spre exterior în stilul salutului local. Tu trebuie să fii Qui-Gon Jinn.

— Iar acesta este ucenicul meu, Obi-Wan Kenobi, spuse Qui-Gon.

Obi-Wan se înclină în faţa lui Wehutti. Era recunoscător că îşi găsiseră omul de contact. Abia ajunseseră pe Melida/Daan de o oră şi devenise deja evident ce loc perfid era. Wehutti îşi prezentă tovarăşii: Moahdi, Kejas şi Herut. Herut îşi strânse încheietura dureroasă şi aruncă spre Obi-Wan o privire care încerca să fie prietenoasă.

— Se pare că suntem norocoşi că v-am găsit, spuse Qui-Gon. Dacă Daan controlează perimetrul, mă mir că te-ai aventurat atât de departe.

Chipul prietenos al lui Wehutti deveni de piatră.

— În spiritul curajos al onoraţilor noştri strămoşi, trebuie să protejăm Sala Dovezilor.

— Sala Dovezilor? întrebă Obi-Wan.

Wehutti făcu semn spre monolitul negru de sub ei, pe unde umblaseră Qui-Gon şi Obi-Wan.

— Acolo păstrăm amintirile onorate ale morţilor noştri glorioşi. Toţi au fost războinici şi eroi. Dacă ar fi după nemernicii Daan, ne-ar distruge cele mai sacre locuri. Trebuie să le arătăm că nu pot intra acolo.

— Deci, Melida şi Daan sunt încă în război, spuse Qui-Gon.

— Nu, avem un armistiţiu de moment, spuse Wehutti. Trasă un cerc în praf cu vârful cizmei, apoi un cerc mai mare în jurul lui. Daan cei însetaţi de sânge i-au alungat pe Melida din casele lor şi i-au adunat aici, în Nucleul Interior. Arătă spre cercul interior. Barbarii ne înconjoară pe Zona Exterioară. Dar victoria va veni într-o zi. Vom recâştiga Zehava. Clădire cu clădire ne vom deplasa spre exterior.

Qui-Gon privi blasterul de pe pământ.

— Aveţi un armistiţiu, dar văd că încă mai trageţi.

— Îmi voi lăsa arma din mână în ziua în care Melida va fi liberă, spuse Wehutti încet.

— Dar Cavalerul Jedi Tahl? întrebă Qui-Gon. Aveţi veşti despre ea?

Wehutti aprobă din cap.

— Am vorbit cu liderii Melida. I-am făcut să înţeleagă că reţinerea unui Jedi nu ne va ajuta cauza. S-ar putea să mai fie nevoie de ceva negocieri, dar am toată certitudinea că va fi eliberată în grija voastră.

— Asta este o veste bună, spuse Qui-Gon.

Wehutti dădu din cap.

— Acum trebuie să plecăm. Nu suntem în siguranţă aici. Ca şi strămoşii noştri martirizaţi, suntem în pericol în fiecare moment. Se întoarse către Moahdi, Kejas şi Herut. Adunaţi armele. Vezi dacă găseşti puşca blaster de jos. Ne revedem în Nucleu.

Cei trei tovarăşi ai săi se grăbiră, adunând vibro-lama şi

blasterul deteriorat înainte să plece. Wehutti îşi luă blasterul şi îl puse înapoi în toc.

— Avem foarte puţine arme, le spuse el Jedilor. Chiar şi armele deteriorate trebuie salvate pentru ziua răzbunării noastre.

— Şi cu rezervele de medicamente staţi prost? întrebă Qui-Gon.

Wehutti dădu din cap şi arătă spre braţul său absent.

— Mă tem că nu avem disponibile membre din plastoid. Unii au avut norocul să le obţină, dar nu prea mulţi. Am folosit tot ce am avut după ultima bătălie pentru Zehava, iar guvernul nu mai are bani pentru a comanda altele. Dar eu mă descurc. Jertfa poporului meu înseamnă mai mult decât durerea mea.

Qui-Gon atinse locul în care îl lovise Wehutti şi tresări.

— Te descurci bine, îi spuse el fostului său atacator.

Wehutti îi conduse înapoi pe panta stâncoasă şi coborâră pe o potecă ce ducea prin spatele caselor de la marginea unui parc. Parcul era plin de nave de luptă şi plutitoare[1] deteriorate şi ruginite.

— Nici Daan nu pare să mai aibă fonduri, remarcă Qui-Gon.

— Ultimul război a falimentat ambele părţi, zise vesel Wehutti. Măcar suntem egali. Îi întinse Jediului două discuri galbene. În caz că suntem opriţi, astea sunt cărţi de identitate Daan falsificate. Dar să sperăm că nu vom fi opriţi.

Wehutti îi conduse prin alei răsucite şi prin grădinile din spate ale unor case măreţe, pe străzi mici şi pe acoperişuri. Dacă vedeau oameni în faţă, se ascundeau în umbrele clădirilor sau, pur şi simplu, făceau cale întoarsă în direcţia opusă. Începu să cadă o ploaie fină, alungându-i pe cei mai mulţi oameni de pe străzi.

— Ştii bine oraşul, observă Qui-Gon.

Gura lui Wehutti se răsuci.

— Am locuit în zona asta când eram tânăr. Acum mi se interzice să vin aici.

În cele din urmă ajunseră într-o zonă pustie. Clădirile erau bombardate, cu ferestrele sparte.

— Acesta a fost un cartier Melida, explică Wehutti. Acum îl controlează Daan, dar nimeni nu locuieşte aici. Este prea

---

[1] Plutitoare – Vehicule de luptă de tip speeder de pe Melida/Daan.

aproape de teritoriul Melida.

Se grăbiră să coboare pe stradă. În faţă era un gard înalt, flancat de două turnuri deflectoare. Tunurile erau îndreptate spre străzile dinainte.

— Nu vă faceţi griji, spuse Wehutti. Paznicii mă cunosc.

Trecură pe lângă punctul de control, cu Wehutti salutându-i nepăsător pe paznici. Ei îl salutară cu respect. Obi-Wan observă că erau mai în vârstă, având probabil şaizeci de ani. Păreau prea bătrâni pentru a fi paznici.

Odată ajunşi pe teritoriul Melida, Obi-Wan încercă să se relaxeze, dar încă era nervos. Se simţea la fel de neliniştit ca şi pe teritoriul Daan. Poate că era din cauza tulburărilor severe pe care le putea simţi în Forţă. Qui-Gon mergea lângă el, cu faţa impasibilă, dar Obi-Wan ştia că Maestrul său era alert şi vigilent. Baricadele şi punctele de control erau amenajate aproape la fiecare stradă. Putea vedea dovezile bătăliilor duse aici: urmele de blaster şi de grenade marcau clădirile şi multe erau în ruină. Toţi cei pe care îi vedeau pe străzi îşi purtau armele la vedere. Era la fel ca pe planetele despre care auzise că se aflau la marginea îndepărtată a galaxiei, unde legea nu era respectată.

— Am văzut mai multe Săli ale Dovezilor în timp ce zburam pe deasupra planetei, îi spuse Qui-Gon lui Wehutti.

— Noi numim lumea noastră Melida, îl corectă Wehutti pe Qui-Gon pe un ton prietenos. Nu legăm marile noastre tradiţii de cele ale mizerabililor Daan. Da, chiar şi Daan au Săli ale Dovezilor. Noi spunem că sunt dovezi ale minciunilor lor. Noi, Melida, ne vizităm strămoşii în fiecare săptămână pentru a le auzi poveştile. Ne aducem copiii astfel încât să păstrăm vie istoria nedreptăţilor pe care Melida le-a suferit din cauza Daanilor. Nimeni nu uită. Nimeni nu va uita vreodată.

Obi-Wan simţi un fior la cuvintele sumbre ale lui Wehutti. Chiar dacă Daan erau atât de răi precum spunea el, cum puteau continua să ducă lupte după lupte când îşi distrugeau propria lume, bucată cu bucată? Putea vedea că Zehava fusese odată un oraş frumos. Acum era o ruină. Dar construind acele enorme Săli ale Dovezilor, îşi menţineau vie istoria sau îşi distrugeau civilizaţia?

Şi mai era ceva ce nu era în regulă aici, gândi Obi-Wan. Ceva ce plutea în profunzimile minţii, ceva nu prea putea defini.

Privirea lui Obi-Wan se mişcă absentă pe stradă către un

grup de Melida stând afară la o cafenea. Geamul restaurantului fusese spart şi un incendiu distrusese interiorul, dar proprietarul aşezase mesele şi scaunele pe trotuarul de afară. Câteva recipiente cu plante cu flori roşii aprinse, se străduiau să adauge o notă veselă clădirii lovită de bombe.

Deodată, Obi-Wan îşi dădu seama ce nu era în regulă. Nu văzuse pe nimeni pe stradă mai mare de douăzeci de ani sau mai mic de cincizeci şi ceva. În mare parte, străzile erau aglomerate de bătrâni şi tineri precum el. Nu văzuse bărbaţi sau femei de vârsta lui Qui-Gon, cu excepţia lui Wehutti. Îşi dădu seama că şi ceilalţi lunetişti fuseseră bătrâni. Oamenii aflaţi la mijlocul vieţii lucrau oare cu toţii sau se adunaseră pe undeva pentru vreo întâlnire?

— Wehutti, unde sunt toţi oamenii de vârstă mijlocie? întrebă Obi-Wan curios.

— Sunt morţi, spuse Wehutti categoric.

Chiar şi Qui-Gon păru uimit.

— Războaiele au distrus generaţia de mijloc?

— Daan a distrus generaţia de mijloc, îl corectă Wehutti sumbru.

Obi-Wan remarcase aceeaşi lipsă a generaţiei de mijloc şi în sectorul Daan, dar nu i-o menţionă lui Wehutti. Evident, ura faţă de Daan pătrunsese atât de adânc în Wehutti, încât nu mai putea vedea şi cealaltă faţa a poveştii.

Când trecură pe lângă cafeneaua distrusă, Obi-Wan observă graffiti pe un zid parţial distrus. Cuvintele erau scrise cu vopsea roşie aprinsă: *TINERII SE RIDICĂ! SUNTEM TOŢI!* Dădură un colţ şi merseră printr-un cartier care prosperase cândva. În timp ce îşi croiau drum printre baricade, prin pieţele odinioară frumoase, Obi-Wan observă şi mai multe graffiti. Toate repetau ceea ce văzuse pe peretele cafenelei.

— Cine sunt *Tinerii*? îl întrebă pe Wehutti, arătând spre graffiti. Sunt un grup organizat?

Wehutti se încruntă.

— Doar nişte copii, prostindu-se. Nu este suficient că trebuie să trăim în case şi grădini distruse de Daan. Copiii noştri trebuie să strice şi ei împrejurimile, murdărindu-le. Ah, iată că am ajuns.

Se opri în faţa unui conac odinioară luxos. Un zid solid de duroţel fusese ridicat în jurul lui. Avea deasupra colaci de

electro-sârmă. Ferestrele erau blocate şi Obi-Wan fu sigur că ar elibera o sarcină electrică dacă ar fi atinse. Casa era acum o fortăreaţă. Wehutti se opri în faţa porţii şi îşi lipi ochiul de cititorul de iris. Poarta se deschise şi el le făcu semn să intre. Păşiră într-o curte înconjurată de ziduri. În faţa casei era un rastel plin cu arme.

— Mi-e teamă că trebuie să vă lăsaţi săbiile de lumină aici, spuse Wehutti pe un ton de scuză. Îşi scoase propriile arme din tocurile lor. Acesta este cartierul general al Melidei. Este o zonă fără arme.

Qui-Gon ezită o fracţiune de secundă. Obi-Wan aşteptă să vadă ce va face. Un Jedi nu era niciodată separat de sabia sa de lumină.

— Îmi pare rău, dar dacă încalci regula asta, negocierile vor merge prost pentru voi, spuse Wehutti pe un ton conciliant. Au nevoie de o dovadă că eşti de încredere din moment ce le ceri şi lor să fie. Dar este decizia ta.

Încet, Qui-Gon îşi scoase sabia. Dădu din cap spre Obi-Wan să facă la fel. O puse pe raft, apoi o luă pe a lui Obi-Wan şi o strecură lângă a lui. Wehutti zâmbi.

— Sunt sigur că totul va merge fără probleme. Pe aici.

Qui-Gon îi făcu semn lui Obi-Wan să meargă primul în timp ce el îşi aduna faldurile mantiei mai strâns în jurul corpului. Wehutti veni chiar în spatele lor.

Coridorul era întunecat, iar podeaua de piatră avea găuri. Wehutti îi conduse către o cameră din stânga. Un material întunecat era atârnat peste ferestre, oprind orice lumină. O lampă dintr-un colţ emitea o strălucire minusculă care nu reuşea să alunge umbrele. Obi-Wan observă un grup de bărbaţi şi femei care stăteau la o masă lungă de lângă perete. Păreau să-i aştepte.

— Consiliul Melida, le explică Wehutti în şoaptă. Ei ne conduc poporul.

Închise cu zgomot uşa grea din spatele lor. Obi-Wan auzi un sunet de zăvor. Se uită la Qui-Gon, încercând să citească dacă Maestrul său simţea aceeaşi îngrijorare.

— M-am întors, tovarăşi, anunţă Wehutti. Întinse braţul pentru a-i indica pe Obi-Wan şi Qui-Gon. Şi am mai adus doi ostatici Jedi pentru marea noastră cauză!

Wehutti abia terminase de vorbit când Qui-Gon se mişcă.

Sabia de lumină era activată în mâna lui, în timp ce zâmbetul încă strălucea pe chipul lui Wehutti. Qui-Gon se întoarse, lovindu-l pe Wehutti în umăr. În acelaşi timp, îi aruncă sabia lui Obi-Wan, sperând că băiatul era pregătit să o prindă.

Qui-Gon fusese pregătit pentru trădarea lui Wehutti. Nu avusese nevoie să-i spună Forţa că Wehutti îi condusese într-o capcană. Instinctele îi spuseseră asta înainte chiar să ajungă la porţile Nucleului Interior. Când Wehutti le ceruse să-şi lase armele, Qui-Gon se prefăcuse doar că ezită. Prevăzuse cererea şi planificase deja cum să o ocolească. Fusese uşor să-şi desfăşoare mantia pentru a acoperi recuperarea săbiilor de lumină. Chiar şi cei isteţi pot vedea doar ceea ce vor să vadă. Wehutti se felicita deja pentru propria sa ingeniozitate în a-i atrage pe Jedi în capcana lui.

Wehutti căzu cu un strigăt de furie şi durere. Obi-Wan îşi activă propria sabie.

— Uşa, îi spuse Qui-Gon şi se pregăti să se apere împotriva grupului aşezat la masă.

Mai mulţi Melida se ridicaseră pe jumătate, dar restul erau încă prea şocaţi pentru a reacţiona. Îl auzi pe Obi-Wan lovind încuietoarea. Doi războinici, un bărbat şi o femeie, reacţionaseră mai repede decât ceilalţi. Porniră spre Qui-Gon, cu blasterele în mână. Brusc, se aprinse o lumină. Obi-Wan probabil că activase iluminarea în timp ce se lupta cu uşa. Era mai bine că nu luptau pe întuneric, deşi fiecare Jedi era instruit pentru a putea face asta. Qui-Gon îşi suprimă un început de surpriză atunci când soldaţii Melida fură dezvăluiţi pe deplin. Toţi erau deja grav răniţi. Văzu dovezi ale cărnii sintetice acoperindu-le feţele şi pielea expusă, precum şi membrele din plastoid. Două persoane din grup purtau măşti respiratorii.

*Melida şi Daan se distrug reciproc, bucată cu bucat*ă. Acesta fu doar un gând trecător, dispărând la fel de repede pe cât venise. Qui-Gon ştia că trebuia să se concentreze asupra ameninţării. Devie un foc de blaster în timp ce se duse spre Obi-Wan, care topise cu uşurinţă încuietoarea. Uşa se deschise. Obi-Wan şi Qui-Gon fugiră pe coridor. Duduitul de paşi îi făcu să se oprească. O lumină roşie clipea insistent pe perete. Gratiile căzură brusc peste uşa din faţă.

— Cineva a declanşat o alarmă tăcută, spuse Qui-Gon.

— Nu vom putea ieşi pe uşa aceea, îl avertiză Obi-Wan.

Se întoarseră spre hol, alergând pentru a găsi ieşirea din spate. Ştiau că aveau puţin timp înainte ca restul soldaţilor Melida să-i găsească. În timp ce treceau prin diferite puncte de pe hol, suna câte un bip electronic.

— Ăştia sunt senzori de localizare, spuse Qui-Gon. Ne urmăresc. Ştiu exact unde suntem.

La capătul holului ajunseră la o uşă puternic fortificată. Qui-Gon se întoarse spre stânga şi deschise prima uşă pe care o văzu. Vor trebui să iasă pe o fereastră dacă vor putea. Camera avea un tavan înalt şi era plină cu echipamente depozitate: circuite, computere navigaţionale, piese de senzori, droizi demontaţi. Qui-Gon traversă camera spre fereastră. Electro-barele erau dispuse într-o grilă peste fereastră. Dispozitivul de securitate ţinea la distanţă formele de viaţă şi chiar rezista unor anumite tipuri de armament. Dar nu putu rezista unei săbii Jedi. Qui-Gon tăie barele cu o singură mişcare, lăsând un spaţiu suficient de mare pentru a sări prin el. Apoi făcu acelaşi lucru cu geamul ferestrei.

— Haide, Padawan, îl îndemnă el pe Obi-Wan.

Băiatul sări cu uşurinţă prin gol. Qui-Gon îl urmă. Ajunseră într-o curte cu ziduri şi fortificaţii. Zidul putea fi scalat cu uşurinţă, calculă Qui-Gon. Prea era uşor.

— Haide, Qui-Gon, spuse Obi-Wan nerăbdător.

— Aşteptă. Qui-Gon se apropie de perete. Se ghemui şi îl studie. Este minat, îi spuse el lui Obi-Wan. Detonatoare termice. Dacă urcăm pe el sau chiar sărim peste el, senzorii cu infraroşu ne vor arunca în aer, până la cer.

— Deci suntem prinşi.

— Mă tem că da, răspunse Qui-Gon, cu mintea studiind posibilităţile.

Trebuiau să intre din nou în cetatea Melida şi să lupte pentru a ieşi din ea. Nu aveau prea mult timp. Soldaţii îşi vor da seama în câteva secunde unde erau.

Qui-Gon se întoarse cu sabia ridicată atunci când auzi un sunet metalic de răzuire. Dar nu era niciunul dintre războinicii Melida. Urmări sunetul spre podea. Un mic grătar de canalizare era împins înapoi. O mână mică şi murdară ieşi din deschidere şi le făcu semn. Obi-Wan se uită nedumerit la Qui-Gon.

— Ce ar trebui să facem? şopti el.

O voce ironică pluti dinspre grătar.

— Haideţi, droizi vorbitori. Dezbateţi problema. Eu o să aştept. Avem destul timp.

Qui-Gon auzi strigăte şi sunet de alergare dinspre cetate. Soldaţii ar fi putut să apară la fereastră în orice moment.

— Hai să mergem, îi spuse el lui Obi-Wan.

Aşteptă ca Padawanul său să se strecoare prin deschizătură. Qui-Gon îl urmă orbeşte, cu picioarele căutând şi găsind treptele unei scări care ducea în jos. Sperând că nu greşise, Qui-Gon coborî.

Obi-Wan îşi pipăi drumul pe scara de metal. Păşi de pe ultima treaptă în apa până la glezne. Qui-Gon îl urmă, mişcându-se cu graţia sa obişnuită, surprinzătoare pentru cineva atât de mare. Era imposibil de spus dacă salvatorul lor era băiat sau fată. Silueta purta o tunică cu glugă şi îşi lipise un deget murdar de buze.

Apoi ridică degetul şi arătă deasupra. Sensul era clar. Dacă nu ar fi complet liniştiţi, paznicii de sus i-ar putea auzi. Paşii de mai sus erau răsunători, iar vocile erau furioase şi insistente. Salvatorul celor doi Jedi se întoarse şi merse foarte încet prin apă, ridicând câte un picior şi strecurându-l cu grijă înapoi în apă, astfel încât să nu se audă niciun sunet de stropire. Obi-Wan îi urmă exemplul. Încet, în linişte, se deplasară mai departe prin tunel. Pereţii erau susţinuţi cu grinzi despicate. Obi-Wan le privi neliniştit. Tunelul nu i se părea prea sigur. Totuşi, era o îmbunătăţire faţă de ieşirea prin luptă dintr-o fortăreaţă puternic înarmată.

De îndată ce puseră o oarecare distanţă între ei şi gaura de intrare, măriră ritmul. Merseră prin ceea ce părură a fi kilometri de tunel prin apă şi noroi.

Ocazional, apa le ajungea până la genunchi. Salvatorul îi conducea prin vechile tuneluri de canalizare, iar mirosul era îngrozitor. Obi-Wan încercă să nu se sufoce. Salvatorul lor părea să nu observe mirosul, menţinând acelaşi ritm încordat, hotărât. În cele din urmă, ajunseră într-un spaţiu boltit, mare, iluminat de mai multe baghete luminoase montate pe pereţi. Pământul era uscat, iar aerul era mai proaspăt.

Camera era presărată cu blocuri de piatră dreptunghiulară, acoperite cu muşchi. În pereţi se vedeau şi mai multe blocuri.

— Morminte, murmură Qui-Gon. Este un vechi teren

pentru odihna veşnică.

Unul dintre morminte, curăţat de muşchi, emana o strălucire albă palǎ în întuneric. În jurul ei erau dispuse mai multe scaune. Un grup de băieţi şi fete tineri – unii de aceeaşi vârstă cu Obi-Wan, alţii mai tineri – stăteau, mâncând din boluri, la o masa improvizată. Un băiat înalt, cu părul întunecat, le observă intrarea. Se ridică în picioare.

— I-am găsit, anunţă salvatorul lor.

Băiatul aprobă din cap.

— Bine aţi venit, Jedi, spuse el solemn. Noi suntem *Tinerii*.

În jurul lor, zidurile părură să se mişte. Siluetele căpătau formă şi deveneau băieţi şi fete, apărând din umbră şi de după morminte, pentru a se aduna în jurul lui Obi-Wan şi Qui-Gon. Surprins, Obi-Wan se uită la feţele lor. Cei mai mulţi dintre ei erau slabi şi îmbrăcaţi în zdrenţe. Toţi purtau arme improvizate, prinse la curele sau în tocurile pentru umăr. Îi priviră curioşi, fără să încerce să fie politicoşi. Băiatul înalt păşi înainte. Purta o placă de piept de armură ponosită, din plastoid.

— Eu sunt Nield. Îi conduc pe *Tineri*. Aceasta este Cerasi.

Salvatorul lor îşi dădu gluga pe spate, iar Obi-Wan văzu că era o fată care avea aproximativ vârsta lui. Părul ei arămiu era tuns scurt şi neregulat. Avea o faţă mică, cu bărbia ascuţită. Ochii ei verzi pal erau ca nişte cristale, sclipind chiar şi în încăperea aceea întunecată.

— Vă mulţumim că ne-aţi salvat, spuse Qui-Gon. Acum, ne puteţi spune de ce aţi făcut-o?

— Aţi fi fost un pion în jocul războiului, spuse Nield cu o ridicare din umeri. Preferăm ca jocul acesta să se termine.

— Am văzut pe pereţi graffiti despre *Tineri*, spuse Obi-Wan. Tu eşti Melida sau Daan?

Cerasi clătină din cap.

— Suntem *toţi*, spuse ea, ridicându-şi bărbia cu mândrie.

— Şi vreţi să se oprească războiul? întrebă Qui-Gon.

— Există un armistiţiu, sublinie Obi-Wan.

Nield flutură din mână.

— Războiul va începe din nou. Mâine, săptămâna următoare – întotdeauna reîncepe. Nici chiar cei mai în vârstă dintre bătrâni nu-şi mai amintesc care a fost nemulţumirea iniţială. Nu-şi mai amintesc de ce a început războiul. Îşi amintesc doar de bătălii. Ei păstrează arhivele şi merg o dată pe

săptămână ca să-şi reamintească reciproc de sângele care a fost vărsat. Ne-au făcut şi pe noi să mergem.

— Sălile Dovezilor, spuse Obi-Wan, dând din cap.

— Da, cheltuiesc banii cu sălile acelea în timp ce oraşele se prăbuşesc în jurul nostru, spuse Nield dispreţuitor. În timp ce copiii mor de foame iar bolnavii mor din lipsă de provizii medicale. Atât Melida, cât şi Daan, folosesc suprafeţe uriaşe de pământ pentru ele, în timp ce nu mai există pământ pentru ferme, nu mai e pământ care să nu fi fost marcat de război sau preluat pentru a pregăti mai multe războaie.

— Cu toate astea, continuă să lupte, zise Cerasi. Ura nu se opreşte niciodată.

— Şi pe cine apără glorioşii noştri lideri? întrebă Nield. Numai morţii. Făcu un semn către morminte. Morţii sunt peste tot pe Melida/Daan. Nu mai avem spaţii unde să-i punem. Ăsta este un cimitir vechi şi există multe altele deasupra noastră. *Tinerii* sunt cu cei vii. Depinde de noi să ne luăm planeta înapoi. Generaţia de mijloc a dispărut – părinţii noştri sunt morţi. Oricine a rămas, s-a alăturat bătrânilor pentru a continua să lupte. Chiar acum, tactica este folosirea lunetiştilor şi a sabotajului, deoarece majoritatea armamentului şi muniţiei au fost epuizate în ultima mare bătălie.

— Aproape că nu mai există nave de luptă, le spuse Cerasi. Şi Melida, şi Daan, varsă banii pe care îi mai au în fabrici, pentru a face mai multe arme. Îi obligă pe copii să lucreze în ele. Forţează pe oricine are peste paisprezece ani să se alăture armatei lor. De aceea ne-am ascuns în subteran. Ori asta, ori mueam.

Obi-Wan privi în jur la feţele băieţilor şi fetelor din jurul lui. Din ceea ce văzuse în scurtul său timp petrecut pe planetă, ştia că Nield şi Cerasi aveau dreptate. Bătrânii îşi distrugeau planeta. Legea morală, onorată în timp, de a îmbunătăţi o lume pentru generaţiile viitoare, nu îşi avea locul aici. Chiar şi copiii erau sacrificaţi pe altarul urii. Obi-Wan îi admiră pentru lupta lor.

— De aceea v-am salvat de Wehutti, explică Nield. Consiliul de Război plănuia să vă folosească drept ostatici pentru a forţa Consiliul Jedi să sprijine un guvern Melida. Sperau să-i forţeze să vorbească în numele lor în Senatul de pe Coruscant.

— Atunci nu-i cunoaşte deloc pe Jedi, remarcă Qui-Gon.

Un băiat zvelt vorbi:

— Nu ştie nimic, spuse el pe un ton glumeţ. E un Melida.

Nield sări înainte ca un proiectil de puşcă blaster. Îşi înfăşură amândouă mâinile în jurul gâtului băiatului şi îl ridică de pe podea. Picioarele băiatului zvâcniră în timp ce Nield îl strângea de gât. Ochii băiatului se lărgită într-o rugăminte disperată. Scoase un scâncet neliniştit, încercând să inspire. Nield îl strânse şi mai tare. Qui-Gon făcu un pas înainte, dar în acelaşi moment, Nield slăbi strânsoarea. Băiatul căzu pe podea, gâfâind.

— Nu se vorbeşte aşa aici, spuse Nield. Niciodată. Suntem *toţi*. Towan, vei dormi trei zile în Scurgerea numărul Doi pentru asta.

Băiatul aprobă din cap, cu mâinile pe gât, protejându-se, încercând să gâfâie după aer. Nimeni nu îl privi în timp ce se strecura în spatele grupului şi dispărea în umbre.

— Vă vom ajuta să o localizaţi pe Tahl, zise Nield, revenind calm la conversaţie de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar trebuie să ne ajutaţi şi voi, de asemenea.

Obi-Wan trebui să se oprească să strige: *Desigur că vă vom ajuta!* Maestrul său trebuia să o spună. Niciodată, în vreo misiune, nu mai întâlnise o cauză care să pară atât de justă. Fuseseră trimişi aici să o salveze pe Tahl, dar cu siguranţă că îi puteau continua misiunea de gardian al păcii. Era în interesul galaxiei să stabilizeze planeta.

Nield le oferea o şansă să facă asta, laolaltă cu îndeplinirea misiunii lor principale. Îl aşteptă pe Qui-Gon să vorbească. Toate feţele din încăpere se întoarseră expectative spre Cavalerul Jedi înalt şi robust.

— Am vorbit cu Melida, spuse Qui-Gon precaut. Am vorbit cu voi. Dar nu avem o imagine completă a ceea ce se întâmplă aici. Nu pot să vă promit ajutor până nu văd ceva din Daan.

Dură un moment pentru ca ceea ce spusese Qui-Gon să fie înţeles. Apoi faţa lui Nield se îmbujoră de mânie.

— Vrei să vezi ceva din Daan? întrebă el provocator. Eu sunt un Daan. Vino cu mine. Îţi arăt că Daanii nu sunt mai buni decât Melida. Şi nici mai răi.

Cerasi deschise din nou drumul prin tuneluri, în cealaltă direcţie decât cea pe unde intraseră, direct spre teritoriul Daan.

— Cerasi cunoaşte fiecare pas din tunelurile astea, explică

Nield care mergea în spatele ei. Mânia îi trecuse la fel de repede cum venise. A fost prima care a coborât aici, ca să trăiască.

— De ce şi-a părăsit viaţa de deasupra? întrebă Qui-Gon.

— A văzut cum stau lucrurile, la fel ca şi mine, răspunse Nield. Acolo nu este viaţă pentru noi. Aici jos avem noroi şi murdărie, dar şi speranţă. Dinţii îi străluciră în întuneric când zâmbi. S-ar putea vi se pară ciudat, dar suntem mai fericiţi aici.

— Nu este deloc ciudat, spuse Obi-Wan.

— *Tinerii* au fost cei care au susţinut tunelurile? întrebă Qui-Gon. Lucrarea pare recentă.

Nield aprobă din cap înainte să se strecoare printr-o deschizătură mică, apoi îi aşteptă să intre în noul tunel.

— Am făcut-o puţin câte puţin, bucată cu bucată. Tunelurile au fost construite în timpul celei de-a optsprezecea bătălii pentru Zehava. Daan a extins tunelurile de apă şi canalizare şi au intrat în încăperile funerare subterane din al zecelea război, lucrând pe ascuns noaptea, pentru a intra în sectorul Melida. Pe atunci, oraşul era împărţit între nord şi sud. Au câştigat acea bătălie.

— Şi apoi, cea de-a nouăsprezecea bătălie pentru Zehava a avut loc abia şase luni mai târziu, spuse Cerasi, ascultându-i. Luptele nu se opresc niciodată. Ei nu o vor face niciodată, dacă nu acţionăm noi. Cerasi se opri. Lumina se filtra dintr-o crăpătură în piatră de deasupra capului lor. Aici.

Qui-Gon privi tavanul curbat al tunelului:

— Unde?

Cerasi desprinse un cablu de tensiune de la centură. Îl aruncă cu pricepere şi, cu o mişcare din încheietură, îl înfăşură jurul unui cârlig încorporat în tavan. Cerasi îl testă, apoi îi aruncă o privire lui Qui-Gon şi făcu o grimasă.

— Nu-ţi face griji, te va ţine chiar şi pe tine.

Se ridică pe cablu, o mână după alta. Când ajunse aproape de vârf, sări de pe coardă şi îşi agăţă degetele într-o crăpătură din piatră. Rămase acolo, apăsându-şi faţa de crăpătură.

— E liber, strigă ea încet.

Se împinse şi se legănă tare, înclinându-şi corpul înapoi până când ajunse aproape invers. Folosind impulsul, lovi cu picioarele în piatră. Se dislocă, şi la următoarea leagănare, îi dădu o lovitură mai blândă pentru a o da din drum. Qui-Gon auzi

o bubuitură când piatra lovi pământul de deasupra. La următoarea legănare, Cerasi îşi prinse cu uşurinţă picioarele în deschizătură, apoi îşi îndoi corpul pentru a se strecura afară. Întreaga operaţiune abia dacă durase treizeci de secunde. Qui-Gon admiră agilitatea şi forţa lui Cerasi.

Ea îşi băgă capul înapoi:

— Nu e nimeni.

Rând pe rând, ceilalţi trei se ridicară singuri în sus pe cablu şi apoi ieşiră prin deschizătură. Nu erau la fel de graţioşi şi de rapizi ca Cerasi, dar reuşiră.

Qui-Gon se trezi într-un depozit situat într-o clădire de serviciu din spatele unei moşii abandonate. Era un loc inteligent pentru a ascunde o intrare în tuneluri.

Acum Nield deschidea drumul, deoarece era familiarizat cu sectorul Daan.

— Nu vă faceţi griji, le spuse el Jedilor. Sunt Daan şi mă ştiu mulţi pe aici. Sunteţi mai în siguranţă pe teritoriul Daan. Cel puţin ei nu vor să vă ia ostatici.

Acum, când Qui-Gon avu mai mult timp, putu să studieze Sectorul Daan mai îndeaproape. Nu părea prea diferit de Nucleul Interior. Erau clădiri abandonate, bombardate. Baricade. Alimentele lipseau din magazine. Şi, pretutindeni, oamenii îşi desfăşurau activitatea zilnică cu arme vechi şi ponosite prinse la piept, la şolduri, şi la glezne. Nu văzu multe feţe mai tinere de şaizeci de ani sau mai mari de douăzeci.

— A fost un oraş frumos, remarcă Nield, cu vocea tristă. Am văzut desene şi holograme. A fost reconstruit complet de şapte ori. Când eram foarte tânăr, îmi amintesc de copaci şi flori şi chiar un muzeu care nu avea nicio legătură cu morţii.

— Nu au fost baricade timp de cinci ani, spuse încet Cerasi.

— Daan şi Melida se amestecau în ambele sectoare. În unele cartiere chiar trăiau şi munceau cot la cot. Apoi au inceput a Douăzeci şi Cincea Bătălie pentru Zehava.

— Dar părinţii tăi, Cerasi? întrebă Obi-Wan.

Expresia lui Cerasi fu greu de citit. Părea să lupte cu decizia de a împărtăşi o parte din povestea ei.

— Ura i-a distrus, ca pe atâţia alţii. Mama mea a murit în timp ce efectua un raid de lunetist. Fratele meu a fost trimis la muncă, la ţară, într-o fabrică de muniţii, şi, de atunci, nu am mai

auzit niciun cuvânt de la el.

— Şi tatăl tău?

Faţa lui Cerasi deveni de piatră.

— Este mort, spuse ea fără nicio intonaţie.

E o poveste acolo, gândi Qui-Gon. Îşi dădu seama că fiecare dintre tineri avea una similară, plină de tristeţe şi tragedie, de părinţi pierduţi prea devreme, de familii distruse. Aceea era legătura dintre ei.

Qui-Gon văzu înainte o pată de apă albastră. Merseră pe un bulevard larg, sărind peste găuri mari unde căzuseră torpilele protonice.

— Ăsta e lacul, spuse Nield. Veneam aici să înot când eram mic. Acum veţi vedea ce au făcut Daan.

Pe măsură ce se apropiau, peticul albastru pe care îl zărise Qui-Gon printre două clădiri, se lărgi şi putură vedea că lacul era destul de mare. Ar fi putut fi frumos, dacă nu ar fi fost clădirea joasă, masivă, din piatră neagră, care plutea uşor deasupra apei pe motoare repulsoare.

— O altă Sală a Dovezilor, spuse Nield dezgustat. Asta fusese ultima zonă de apă rămasă pe o mie de kilometri. Acum nu se mai pot bucura de ea decât morţii.

Vântul îi ciufuli părul lui Nield în timp ce privea scena. Privirea lui dezgustată se înmuie într-una de tristeţe şi Qui-Gon îşi imagină că îşi amintea una dintre acele zile în care înotase. Îşi dădu brusc seama cât de tânăr arăta Nield. În subteran, felul lui de a se purta îl făcuse să pară mai în vârstă decât Obi-Wan, dar erau cam de aceeaşi vârstă. Qui-Gon aruncă o privire rapidă spre Cerasi. Chipul ei suplu şi drăguţ era palid, aproape supt, dar putea vedea în continuare copilul care fusese odată.

Erau cu toţii atât de tineri, gândi el întristat. Prea tineri pentru treaba pe care şi-o asumaseră – să îndrepte secolele de greşeli, să salveze o lume ruptă de tensiuni şi lupte.

— Veniţi, spuse Nield. Să vedem cum vorbesc morţii fericiţi.

Merse înainte şi îl urmară. Intrară pe uşa din piatră şi merseră repede pe culoare, trecând pe lângă monumente. Activă hologramă după hologramă, dar nu se opri să le audă poveştile. Vocile lor umpleau camera uriaşă, răsunând cu poveştile lor de răzbunare şi ură. Nield începu să alerge, apăsând glob după glob pentru a activa fantomele. În cele din

urmă, se opri în faţa ultimei holograme pe care o activase. Era un bărbat înalt, cu părul până la umeri, purtând armură.

— Sunt Micae, fiul lui Terandi din Garth, din Ţinutul de Nord, spuse holograma. Nu eram decât un băiat atunci când Melida au invadat Garth şi mi-au dus semenii în tabere. Au murit mulţi acolo, inclusiv...

— Şi de ce au făcut Melida asta, prostule? batjocori Nield imaginea, acoperind lista morţilor. Poate pentru că soldaţii Daan din Ţinutul de Nord au atacat aşezările Melida fără avertisment, ucigând sute de persoane?

Povestea războinicului continuă:

— ...şi mama mea a murit în ziua aceea fără să se reîntâlnească vreodată cu tatăl meu. Tatăl meu a murit în marea Bătălie a Câmpiilor, răzbunându-se pe Melida pentru Bătălia Nordului...

— Care se petrecuse cu un secol înainte! îl batjocori Nield.

— ...şi astăzi mă duc la luptă cu cei trei fii ai mei. Cel mai mic fiu al meu este încă prea mic pentru a ni se alătura. Mă lupt astăzi pentru ca el să nu trebuiască să lupte niciodată...

— Slabe şanse! râse Nield.

— Vrem dreptate, nu răzbunare. Şi de aceea ştim că vom triumfa.

Războinicul ridică pumnul, apoi îl deschise într-un gest de pace.

— Mincinoşi şi proşti! strigă Nield. Se îndepărtă brusc de hologramă. Hai să plecăm de aici. Nu le mai pot suporta vocile stupide.

Ieşiră în aer liber. Norii cenuşii se adunaseră deasupra, iar apa părea aproape la fel de neagră ca marea sală care plutea deasupra ei, aruncând o umbră lungă. Era greu de spus unde se termina clădirea şi unde începea apa.

— Vezi? îl întrebă Nield pe Qui-Gon. Nu se vor opri niciodată. *Tinerii* sunt singura speranţă a acestei lumi. Ştiu că Jedii sunt înţelepţi. Trebuie să vedeţi că lupta noastră este justă. Nu merităm o şansă?

Ochii aurii ai lui Nield ardeau de fervoare. Qui-Gon îi aruncă o privire lui Obi-Wan. Văzu că băiatul nu era doar mişcat de cuvintele lui Nield, ci şi profund agitat. Asta îl nelinişti. Deşi inima unui Jedi putea fi atinsă, era de datoria lui să rămână nepărtinitor şi calm. Situaţia de aici era complicată şi volatilă.

Aveau nevoie de minţi clare pentru a se descurca. Instinctul îi spunea că era mai bine să nu ia partea nimănui. Dar mai era şi problema lui Tahl. Salvarea ei era principala lor misiune. Nield îi promisese ajutorul. Se va mai ţine oare de promisiune?

— Ştiu unde este ţinută Tahl, spuse Nield, aproape ca şi cum i-ar fi citit mintea lui Qui-Gon. Este în viaţă.

— Ne poţi duce acolo? întrebă Qui-Gon.

— Cerasi poate, spuse Nield. Este bine păzită. Dar am un plan ca să mă ocup de problema asta. În timp ce voi o salvaţi pe Tahl, *Tinerii* vor lansa un atac surpriză.

— Nu sunt sigur cât de surprinzător ar fi atacul, având în vedere că Melida ştiu că Jedii sunt liberi, spuse Qui-Gon. Se vor aştepta la asta.

— Dar nu se vor aştepta la un atac Daan.

— Daan intenţionează să atace? întrebă Obi-Wan.

— Nu, răspunse Nield. Dar asta nu înseamnă că Melida nu pot crede că da. Planul nostru este să organizăm atacuri diversive atât în Sectoarele Melida cât şi Daan. Melida vor crede că atacă Daan şi îşi vor trimite forţele pe străzi pentru a se apăra. Daan vor face la fel. Îţi promit confuzie şi haos. Atunci vei putea să te duci după Tahl.

— Dar nu aveţi arme, spuse Obi-Wan. Cum vreţi să atacaţi?

— Avem un plan, spuse Nield pe un ton misterios. Tot ce vă cerem este să staţi în încăperea subterană şi să nu-i contactaţi pe Melida. Chiar acum, ei vă caută peste tot. Este mai bine ca forţele lor să fie ocupate cu treaba asta, astfel încât noi să ne putem face treaba noastră.

— Deci vezi cât de uşor facem să vă fie treaba? întrebă Cerasi. Tot ce vă cerem este să nu faceţi nimic.

— Noi ne vom ocupa de diversiune, continuă Nield. Voi vă veţi ocupa de Tahl. Ştiu, de asemenea, că rănile ei au fost grave. Are nevoie de asistenţă medicală.

Iritat, Qui-Gon se uită spre apă ca să câştige timp. Ştia că Nield îl şantaja, forţându-l să-i îndeplinească dorinţele, astfel încât Qui-Gon să-şi poată îndeplini misiunea. Era manevrat de un copil. Şi Obi-Wan, după cum putea vedea, se bucura de asta. Se întoarse spre Nield şi Cerasi.

— Bine, spuse el. Obi-Wan şi cu mine vom aştepta să ne duci la Tahl. Obiectivul nostru principal este salvarea ei. După

aceea, sunteţi pe cont propriu. Este suficient?
Nield rânji.
— Este tot ce ne trebuie.

* * *

Înapoi în tunel, începură pregătirile. Nield şi Cerasi îi strânseseră pe restul *Tinerilor*, adâncindu-se în discuţii. Obi-Wan stătea liniştit la masă, urmărindu-i. Determinarea de pe feţele lor îi spuse că oricare ar fi fost rezultatul, Daan şi Melida vor avea parte de o mare surpriză în zorii zilei următoare. Qui-Gon păşea în cealaltă parte a camerei, manifestând o nerăbdare rară la el.
— Dacă aveţi nevoie de ajutor cu strategia..., începu el.
Cerasi se întoarse.
— Nu, spuse ea scurt. Nu avem nevoie de niciun ajutor.
— O altă opinie nu poate decât să vă întărească şansele, spuse Qui-Gon calm.
De data asta, Cerasi nu se mai obosi să se întoarcă. Nield nici măcar nu se uită la el.
— Nu vrem ajutorul tău, Jedi, spuse Cerasi, chiar mai dur decât înainte.
Obi-Wan îi aruncă o privire lui Qui-Gon pentru a-i evalua reacţia. Îl văzu pe Maestrul său luptându-se cu iritarea. Dar, deşi Qui-Gon putea fi impulsiv, nu era niciodată meschin. Iritarea îl părăsi şi abordă masca sa obişnuită de calm.
— Padawan, voi explora tunelurile, îi spuse lui Obi-Wan cu o voce joasă. Este mai bine să nu ne bazăm în totalitate pe *Tineri* pentru a ne ghida. Rămâi aici.
Obi-Wan aprobă din cap. De data asta nu voia să-l însoţească pe Qui-Gon. Voia să rămână şi să-i urmărească pe *Tineri* planificând bătălia. Cerasi îi împărţi în echipe şi le repartiză sarcinile. Aveau doar arme improvizate, fabricate din resturi. Cea mai evidentă armă era o praştie puternică care arunca bile cu laser. Bilele abia puteau înţepa o formă de viaţă dacă o atingeau, dar dacă loveau un obiect dur, scoteau un sunet ca de blaster.
Pe tot parcursul după-amiezii, Obi-Wan încercă să se obişnuiască cu sunetul înăbuşit al exploziilor. Jucăriile de război făcuseră parte din copilăria atât a copiilor Melida, cât şi Daan.

Tinerii le modificaseră pentru a le amplifica efectele sonore. Lucrau în camerele ramificate din tunelul principal, umplând armele cu pietricele şi vopsea. Cerasi lucra într-un colţ la o grămadă de praştii, cioplindu-le cu un cuţit ascuţit şi testându-le acurateţea cu vată de flimsiplast. Flimsiplastul zbura pe distanţe mari, lovind acelaşi bloc de piatră cu o precizie mortală. Cerasi lucra neobosită, fără pauză.

— Aş vrea să te ajut, spuse Obi-Wan, apropiindu-se de ea. Nu cu strategie, adăugă el repede. Ştiu că aveţi totul sub control. Dar te pot ajuta cu astea.

Cerasi îşi împinse o şuviţă de păr din ochi şi zâmbi uşor.

— Bănuiesc că am fost cam dură cu şeful tău Maestru, nu?

— Nu este şeful meu, spuse Obi-Wan. Nu asta este calea Jedi. E mai degrabă un ghid.

— Sigur, cum spui tu. Dar dacă mă întrebi pe mine, bătrânii cred întotdeauna că ei ştiu cel mai bine. Pur şi simplu ne stau în drum. Îi întinse un cuţit lui Obi-Wan. Dacă le poţi ciopli la aceeaşi grosime cu cele pe care le-am făcut eu, le-am putea termina mai repede.

Obi-Wan se aşeză şi începu să cioplească lemnul suplu cu cuţitul.

— Care credeţi că sunt şansele noastre de succes mâine?

— Excelente, spuse Cerasi fermă. Ne bazăm pe ura celor două sectoare. Tot ce trebuie să facem este să creăm iluzia bătăliei. Ambele părţile vor reacţiona fără să se deranjeze să verifice dacă au fost raportate focuri de blaster şi lansări de torpile. Se aşteaptă la război în orice moment.

— Bătălia poate fi o iluzie, dar pericolul nu va fi, sublinie Obi-Wan. Ambele părţi vor avea arme adevărate.

Cerasi clătină din cap.

— Nu mi-e frică.

— Conştientizarea fricii te poate proteja dacă nu te copleşeşte, spuse Obi-Wan.

Cerasi pufni.

— Asta este una dintre spusele şefului tău Maestru Jedi?

Obi-Wan se înroşi.

— Da. Şi am constatat că este adevărată. Conştientizarea fricii este un instinct care te avertizează să fii atent. Oricine merge în luptă spunând că nu se teme este un prost.

— Ei bine, atunci sunt proastă, Pada-Jedi, spuse Cerasi

categoric. Mie nu îmi e frică.

— Ah, spuse uşor Obi-Wan. Mergi într-o luptă glorioasă fără frică, încrezătoare că duşmanul tău se va prăbuşi.

Repeta laudele deşarte ale morţilor din Sălile Dovezilor, iar Cerasi ştiu asta. Se înroşi la fel cum făcuse Obi-Wan cu câteva momente înainte.

— Şi mai multă înţelepciune Jedi. Este o minune că ai reuşit să supravieţuieşti atât de mult, dacă tot continui să spui prostiile pe care le spun alţii, spuse Cerasi în cele din urmă cu o jumătate de zâmbet. Bine, înţeleg ce vrei să spui. Nu sunt mai bună decât strămoşii mei, mărşăluind orbeşte într-o bătălie pe care o voi pierde.

— Nu spun că vei pierde.

Cerasi se opri, văzându-l pe Obi-Wan cu adevărat pentru prima dată.

— Bine, poate că voi simţi frică în ziua bătăliei. Dar azi mă simt pregătită. Acesta este primul pas către justiţie. Abia aştept să o fac. Aveţi vreo vorbă înţeleaptă despre asta?

— Nu, recunoscu Obi-Wan. Cerasi nu se asemăna cu nimeni întâlnit înainte. Justiţia este ceva pentru care merită să lupţi. Dacă nu aş crede asta, nu aş fi Jedi.

Cerasi îşi puse jos praştia.

— A fi Jedi este la fel de important pentru tine, cum este pentru mine să fac parte dintre *Tineri*, observă ea, ochii ei verzi precum cristalul studiindu-l. Cred că diferenţa este că *Tinerii* nu au niciun ghid. Ne îndrumăm noi înşine.

— A fi ucenic este ceva onorabil, răspunse Obi-Wan.

Dar se temea că vorbele lui erau fără sens. Era obişnuit să le spună şi să le creadă din toată inima. Să fie Jedi era esenţa fiinţei lui. Dar, în doar câteva ore cu *Tinerii*, văzuse un angajament care îl derutase la fel de mult pe cât îl agitase.

Desigur, mai văzuse un angajament profund la Templu, printre elevii Jedi. Dar, la unii dintre studenţi, se părea că era amestecată adeseori şi mândria. Ei erau elita, aleşi dintre milioane de fiinţe pentru a fi instruiţi.

Ori de câte ori Yoda vedea mândrie la vreun student Jedi, găsea modalităţi de a-l face să şi-o expună şi de a-l repune pe calea cea bună. Mândria era deseori bazată pe aroganţă şi nu avea ce căuta într-un Jedi. O parte din instruirea Jedi urma să elimine mândria şi să înlocuiască siguranţa cu smerenia.

Forţa înflorea doar în cei care ştiau că erau conectaţi cu toate formele de viaţă.

Aici, în tuneluri, Obi-Wan văzuse o puritate pe care abia o întrezărise în discuţiile sale cu Yoda sau observându-l pe Qui-Gon. Acea puritatea era în cei de o vârstă cu el. Nu trebuiau să se străduiască pentru ea. Chiar o posedau. Poate pentru că ei credeau într-o cauză care era mai mult decât un simplu concept în mintea lor. Li se dezvoltase în sânge şi în oase, născându-se din suferinţa lor.

Se simţea defensiv, de parcă Cerasi i-ar fi atacat devotamentul pentru Jedi.

— Nield este liderul *Tinerilor*, sublinie el. Deci ai şi tu un şef.

— Nield este cel mai bun la strategie, spuse Cerasi. Dacă nu am avea pe cineva care să ne organizeze, ne-am destrăma.

— Şi pe cineva care să vă pedepsească? întrebă Obi-Wan, amintindu-şi cum aproape că îl strangulase Nield pe băiat.

Cerasi ezită. Vocea ei se înmuie atunci când continuă.

— Nield poate părea dur pentru tine, dar aşa şi trebuie să fie. Am fost învăţaţi să urâm înainte încă dinainte să putem merge. Trebuie să fim fermi pentru a elimina ura. Viziunea noastră asupra unei lumi noi poate supravieţui numai dacă dispare ura. Trebuie să uităm tot ce am fost învăţaţi. Trebuie să începem din nou. Nield ştie asta mai bine decât oricine. Poate pentru că a avut-o mai mult decât oricare dintre noi.

— Cum adică? întrebă Obi-Wan.

Cerasi oftă. Lăsă jos praşiile la care lucrase.

— Ultima hologramă pe care a declanşat-o – cea pe care a batjocorit-o – a fost a tatălui său. A intrat în luptă cu cei trei fraţi ai lui Nield. Toţi au murit. Nield avea doar cinci ani. O lună mai târziu mama lui s-a pregătit pentru a lua parte la următoarea mare bătălie. L-a lăsat cu o verişoară, o tânără fată care îi era mai mult ca o soră. Mama lui a plecat la luptă şi a fost ucisă şi ea. Apoi, Melida le-au invadat satul. Verişoara a scăpat şi l-a adus în Zehava. A avut parte de câţiva ani paşnici, dar apoi Daan au atacat sectorul Melida şi verişoara sa a trebuit să lupte. Avea şaptesprezece ani, era suficient de mare pe atunci. A murit, de asemenea. Nield a fost lăsat pe străzi, să se descurce singur. Avea opt ani. Au fost unii care au încercat să aibă grijă de el. Nu stătea cu nimeni, dar se adăpostea şi mânca atunci

când avea nevoie. Nu voia să mai depindă de nimeni. Poţi da vina pe el pentru asta?

Obi-Wan şi-i imagină pe toţi acei oameni care îl iubiseră pe Nield – murind cu toţii, unul după altul.

— Nu, spuse el încet. Nu-i reproşez nimic din toate astea.

Cerasi oftă.

— Ideea este că eu am fost crescută să mă gândesc la Daani ca la animale, mai prejos de oameni. Nield a fost primul Daan pe care l-am cunoscut. El a fost cel care i-a unit atât pe orfanii Daan cât şi Melida. El a mers în centrele de îngrijire şi i-a adunat, le-a promis libertate şi pace. Apoi s-a asigurat că o au. Dacă ar fi rămas în centrele de îngrijire, în cele din urmă ar fi fost luaţi.

— Luaţi? întrebă Obi-Wan.

— Atât Melida, cât şi Daan se bazează pe copii orfani pentru a munci în fabrici sau pentru recrutare, dacă sunt destul de mari, spuse Cerasi categoric. Fie muncesc, fie luptă. Este uşor să-i găseşti în centrele de îngrijire din oraş. În oraşe şi sate, copiii pur şi simplu fug.

— Unde?

Cerasi se încruntă.

— Trăiesc mâncând roadele pământului sau din ceea ce recuperează. Există triburi întregi de copii dincolo de zidurile oraşului. Nield a lucrat din greu pentru a-i organiza şi pe ei. Păstrează contactul prin comunicatoare furate. Nu mai vor război. Cerasi se întoarse spre el. Deci, mă întrebi care vor fi şansele noastre de succes şi ştiu că ţi-am răspuns. Dar, de fapt, nici măcar nu mă pot gândi la şanse sau cote. Vom reuşi pentru că trebuie. Lumea noastră devine pustie din cauza războiului, Obi-Wan. Numai noi îl mai putem opri.

Obi-Wan dădu din cap. Simţea el însuşi că începea să o înţeleagă Cerasi. Văzu că duritatea ei masca sentimente profunde.

— Ne-ar fi de folos ajutorul vostru, totuşi, continuă Cerasi. Aveţi legături cu Consiliul Jedi şi ei au legături pe Coruscant. Pot arăta întregii galaxii că lupta noastră este justă. Suportul Jedi ar însemna totul.

— Cerasi, nu pot să-ţi promit sprijin Jedi, spuse liniştit Obi-Wan. În mod surprinzător, îşi puse mâna peste a ei. Nu pot decât să-ţi promit ajutorul meu.

Privirea ei strălucitoare o susţinu pe a lui.

— De ce nu vii cu Nield şi cu mine mâine? Facem primul raid în zona Daan.

Obi-Wan ezită. În calitate de ucenic Jedi, ar fi încălcat regulile dacă era de acord fără să-i ceară permisiunea lui Qui-Gon. Dar dacă îl întreba, Qui-Gon ar fi refuzat, cel mai probabil. Încălcase deja regulile, angajându-şi propriul sprijin pentru Cerasi şi cauza ei. Acea promisiune ar fi putut intra în conflict cu misiunea Jedi.

Dar nu se putu abţine. Cauza *Tinerilor* îi vorbise direct în inimă. Ca Jedi, nu lupta pentru familia sa, pentru propria sa lume sau pentru propriul său popor. Lupta pentru ceea ce Yoda şi Consiliul – şi Qui-Gon – decideau că trebuia să lupte.

Cerasi şi Nield îşi definiseră propria luptă. Obi-Wan simţi un fior de invidie profundă pentru ei. Pierduse atât de mult timp cu cei mai în vârstă decât el. Le ascultase atât de des înţelepciunea. Acum se simţea întâmpinat de ceva diferit. Putea face parte dintr-o comunitate – nu-şi dăduse seama cât de mult îi era dor de o comunitate de băieţi şi fete de vârsta lui.

Mâna lui Cerasi se simţea caldă sub a lui. Degetele ei erau subţiri şi delicate. Deodată, se împletiră cu ale lui şi strânseră, iar el le simţi forţa.

— Vei veni? întrebă ea.

— Da, spuse el. Voi veni.

* * *

În noaptea aceea, *Tinerii* desfăcură cuverturi pentru dormit peste morminte.

Qui-Gon găsit un spaţiu liber lângă una dintre intrările în tunelurile adiacente, unde aerul era mai proaspăt. Obi-Wan se apropie stingherit de el.

— Nield şi Cerasi mi-au cerut să împart camera cu ei, spuse el. Ei veghează asupra copiilor mai mici.

Qui-Gon îi aruncă o privire întrebătoare, dar aprobă din cap.

— Somn uşor, Padawan.

Obi-Wan luă o pătură de dormit şi se întoarse la Nield şi Cerasi. Dormiră într-o mică anticameră a marii încăperi. Nield îşi puse un deget la buze când intră Obi-Wan.

— Copiii dorm, şopti el. Ar trebui sa dormim şi noi. Vom avea nevoie de toată odihna pentru mâine. Îşi puse mâna pe antebraţul lui Obi-Wan. Cerasi mi-a spus că ni te vei alătura. Sunt onorat.

— Este o onoare pentru mine să vă ajut, răspunse Obi-Wan.

Se aşeză pe podea lângă Nield şi Cerasi. Nu credea că va putea dormi, dar respiraţia liniştită a copiilor îl ademeni.

* * *

Era greu de spus ce oră era când se trezi. Cerasi se ridică din zona ei de dormit şi se aplecă peste Nield pentru a-i atinge umărul. Nield era deja treaz şi se ridică imediat. Obi-Wan se ridică şi el. Era gata.

Nu acţiona ca un Jedi, ci ca o persoană – ca un prieten. Îşi luă sabia de lumină şi praştia pe care i-o dăduse Cerasi cu o seară înainte. Era o ieşire din anticameră care dădea direct într-un tunel ce ducea spre sectorul Daan. Qui-Gon nu îl va vedea plecând. Obi-Wan ştia că greşea pentru că nu cerea permisiunea, şi nu era sigur cât de furios va fi Qui-Gon când va descoperi că plecase.

La urma urmei, Qui-Gon însuşi se oferise să ajute cu strategia pentru bătălie.

Obi-Wan se bucură că luase decizia aceea atunci când li se alătură lui Nield şi Cerasi pe străzile pustii din zona controlată de Daan. Cei trei se mişcau în aerul rece al dimineţii ca unul singur. Mergeau decişi pe străzile pustii, paşii moi abia scoţând vreun sunet. Nield şi Cerasi deciseseră deja care erau primele lor ţinte.

Folosiră o ţeavă pentru a urca pe acoperişul unei locuinţe. De acolo, putură vedea soarele, mai degrabă o sugestie care aduna lumina decât o sursă de strălucire.

— Urăsc să-i trezesc, spuse Nield, aruncându-le un rânjet.

— Oricum a sosit timpul să se ridice din paturi. Cerasi ridică un lansator de rachete de jucărie. Sunt gata.

Obi-Wan îşi prinsese diverse proiectile în centură. Băgă unul în tubul lansator de rachete. Proiectilele fuseseră modelate în jurul unor amplificatoare minuscule, astfel încât sunetul pe care îl scoteau atunci când loveau ţinta să îl imite pe al unei

rachete protonice adevărate.

Cerasi şi Nield aleseseră o stradă în care sunetul să aibă ecou.

— Să începem, fu de acord Obi-Wan.

Cerasi îndreptă racheta de jucărie spre clădirea abandonată de vizavi, apoi trase. Sunetul puternic al exploziei îi surprinse.

— Ascultă asta. A funcţionat! exultă Nield.

Băgă o bilă cu laser în praştie şi trase în peretele de dincolo. Izbucniră sunetele inconfundabile de blaster. Obi-Wan îndesă rapid un alt proiectil în tub şi Cerasi îl lansă. Bubuitura răsună din faţadele clădirilor de dedesubt. Nield continuă să tragă cu bile cu laser din praştie, iar Obi-Wan îi urmă exemplul. Trase bilă după bilă, reîncărcând şi trăgând foarte rapid. Sunetul focurilor de blaster răsună pe stradă.

Cineva ieşi pe o uşă de peste drum şi privi rapid în sus şi în jos pe stradă.

Nield şi Obi-Wan traseră o ploaie de bile cu laser într-o clădire abandonată, unde nu le-ar fi văzut nimeni lovind. Bilele cu laser atinseră suprafaţa solidă, scoţând sunete şi mai puternice. Daanul se ascunse repede înapoi în clădire.

— Va da alarma, spuse Nield. Am terminat aici. Să mergem.

Sărind de pe o clădire pe alta, îşi croiră drum spre o altă stradă liniştită. Repetară procedura, apoi continuară. Alergând de-acum, traseră în mod aleatoriu cu bile cu laser în timp ce Cerasi lansa proiectile acolo unde sunetul lor exploziv ar fi răsunat cel mai tare. În timp ce se deplasau de la o clădire pe alta, mutau baricadele acolo unde puteau, pentru a bloca orice vehicul militar. La punctele de control, slobozeau focuri false de armă asupra capetelor gărzilor, care luau poziţii defensive, măturând străzile goale cu electrobinocularele cu infraroşu pentru a-i căuta pe atacatorii nevăzuţi.

Soarele răsări şi sirenele începură să sune peste oraş. Nield se întoarse spre ei. Soarele răsărit se reflecta în roşu de pe părul său întunecat.

— Acum ar trebui să mergem la cartierul general militar.

Pe Obi-Wan îl cuprinse entuziasmul. Şmecheria aceea pe care o inventaseră Nield şi Cerasi fusese aproape ca un joc. Dar acum jocul avea să devină serios. Atingerea unei ţinte militare,

chiar şi cu explozivi falşi, va fi periculoasă.

Nield îi conduse peste acoperişuri către sediul armatei Daan. De pe acoperişul unei clădiri de peste drum, Obi-Wan putu vedea soldaţii alergând spre speederele de teren, purtând explozivi şi lansatoare de torpile. Evident, se grăbeau să investigheze numeroasele alarme care apăruseră.

— Până acum, totul este bine, zise Cerasi. Nu vor mai fi mulţi soldaţi prin jur.

Partea asta ar fi putut fi ceva mai dificilă. Nu ar mai fi tras asupra caselor pline de civili adormiţi. Militarii ar reacţiona rapid. Dar Nield subliniase faptul că dacă nu îi convingeau pe militari că fusese lansat un atac, planul va eşua. Dacă militarii credeau că erau, de asemenea, atacaţi, ar putea concluziona că nu erau doar nişte atacuri aleatorii, ci un atac la scară largă. Pe lângă Nield, Cerasi şi Obi-Wan, alte grupuri ale *Tinerilor* ar fi trebuit să se îndrepte către alte cartiere Daan şi Melida. Atacurile lor vor fi lansate simultan cu atacul asupra cartierului general militar.

Aşteptară până când soldaţii plecară cu speederele lor.

Doi paznici stăteau afară în spatele unor scuturi blindate transparente. Cerasi îşi încărcă tubul. Obi-Wan şi Nield îşi puseră bile cu laser în praştii. Când Cerasi ajunse cu numărătoarea la trei, traseră. Bile cu laser loviră clădirea, răsunând ca focurile de blaster. Proiectilul tras de Cerasi explodă. Imediat, cei trei reîncărcară şi traseră din nou, apoi se retraseră repede pe coate şi genunchi şi fugiră spre marginea acoperişului pentru a sări pe clădirea alăturată. Apoi traseră din nou.

Soldaţii ieşiră din clădire cu armuri complete de plastoid şi cu blastere în mână. Îndreptară electrobinocularele spre stradă şi spre clădiri. Plăcile blindate se lăsară peste ferestre şi uşi. O sirenă urla insistent. Soldaţii începură să se răspândească pe stradă. Plutitorii decolară pentru a supraveghea totul din aer. Vehiculele blindate răsăriră dintr-o staţie subterană de exploatare.

— Este timpul să plecăm de aici, spuse Cerasi.

Bâgându-şi jucăriile şi praşiile la centuri, fugiră peste acoperiş şi coborâră rapid pe o conductă de scurgere. Când ajunseră pe stradă, îşi încetiniră pasul, încercând să semene cu nişte adolescenţi Daan ieşiţi la plimbare dimineaţa.

— Voi de colo! Opriţi-vă!

Încremeniră. Vocea venise din spatele lor. Nield le dăduse deja cărţi de identitate, aşa că sperară că vor putea trece. Cerasi scoase un pachet din tunică. Obi-Wan îi aruncă o privire nedumerită. Avea vreo armă? Desigur, el avea sabia de lumină, dar nu va putea niciodată să lupte cu trupele care roiau pe străzi. Nu ar face decât să-i pună în pericol pe Cerasi şi Nield.

Se întoarseră şi văzură trei soldaţi apropiindu-se de ei, cu blasterele îndreptate direct spre inimile lor.

— Cărţile de identitate, spuse un soldat pe un ton aspru.

Cei trei i le predară rapid. Nield îi dăduse lui Obi-Wan discul unui băiat Daan care avea vârsta şi greutatea lui. Soldaţii introduseră discurile într-o maşină de citit. Obi-Wan aşteptă să le primească înapoi dar, în schimb, primul soldat le aruncă o privire celorlalţi doi ca să le reţină. Încă era suspicios. Le aruncă lui Nield, Cerasi şi Obi-Wan o privire dură.

— Este ceva greşit? întrebă Nield îngrijorat.

— Ce ai acolo?

Primul soldat arătă spre pachetul lui Cerasi cu blasterul său.

— Brioşe M-muja, se bâlbâi Cerasi nervoasă. Îi întinse pachetul. Pentru micul dejun. Mergem în fiecare dimineaţă să le luăm.

— Staţi să văd.

Soldatul deschise partea de sus a pachetului. În interior, Obi-Wan văzu un rând de brioşe înfăşurate în şerveţele.

— Ce aveţi la centuri? întrebă celălalt soldat. Nu sunteţi puţin cam mari pentru jucării?

— Practicăm pentru armată, răspunse Nield. Îşi ridică bărbia mândru. Abia aşteptăm să ne luptăm cu mizerabilii de Melida.

— Ce-i aia? arătă soldatul spre sabia de lumină a lui Obi-Wan.

Obi-Wan o ridică şi o activă.

— Cea mai nouă jucărie de pe Gala. Bunicul meu le vinde pe Strada Victoriei.

Soldaţii o priviră.

— Noi nu am avut niciodată jucării de genul ăsta când am fost tineri, spuse primul cu tristeţe.

— În următoarea bătălie pentru Zehava, Daan va triumfa! răspunse Obi-Wan, fluturând sabia.

— S-ar putea să fi început deja, aşa că grăbiţi-vă şi adăpostiţi-vă, spuse al treilea soldat aspru. Le întinse celor trei cărţile de identitate. S-ar putea să luptaţi cu arme adevărate în foarte scurt timp.

Cei trei soldaţi plecară mai departe, cu comunicatoarele pline de rapoarte despre mai multe atacuri desfăşurate în oraş.

— A fost cât pe ce, răsuflă Cerasi. Mă bucur că am adus brioşele Muja. Ne-au dat un motiv să fim atât de devreme pe stradă.

— Şi eu am crezut că le-ai adus în caz că mi-era foame, reuşi Obi-Wan să o tachineze.

Bătăile inimii îi reveneau la normal. Nici nu voia să se gândească la modul în care ar fi reacţionat Qui-Gon dacă ar fi fost capturat de Daani.

— A fost o mişcare inteligentă, activarea sabiei şi faptul că ai numit-o jucărie, îi spuse Nield lui Obi-Wan. Din fericire pentru tine au fost prea stupizi pentru a realiza că erai un Jedi.

Cerasi îl privi.

— Am avut impresia că Obi-Wan fusese gata să o folosească.

Nield rânji larg.

— Eu am avut impresia că ne-ar fi putut salva pe toţi.

Cei trei râseră împreună uşuraţi. Obi-Wan simţi un fior trecând prin el, Cerasi şi Nield. Chiar dacă încă erau în pericol, nu se simţise niciodată atât de liber.

* * *

Qui-Gon stătea în umbră, urmărind activitatea furioasă a *Tinerilor*, care intrau în încăpere pentru provizii, şi apoi ieşeau, grăbindu-se să se întoarcă pe străzile de deasupra. Ceva îl trezise înainte de zori – un sunet înăbuşit de mişcare. Îl văzuse pe Obi-Wan plecând cu Cerasi şi Nield. Îl lăsase pe Padawan să plece. Ar fi fost uşor să se ducă şi să-l confrunte pe Obi-Wan. Mânia lui Qui-Gon se aprinsese şi dorise să-i vorbească băiatului. Obi-Wan nu avea dreptul să plece fără permisiune. Încălcase încrederea lui Qui-Gon. Era o încălcare minoră, dar usturătoare. El şi Obi-Wan nu realizaseră încă comuniunea mentală perfectă a unei relaţii Maestru-Padawan. Abia făcuseră câţiva paşi din lunga călătorie împreună. Avuseseră neînţelegeri ocazionale.

Dar Obi-Wan nu îi mai ascunsese niciodată ceva deliberat.

Evident, lui Obi-Wan îi fusese teamă că Qui-Gon nu-l va lăsa să plece. Băiatul avea dreptate, i-ar fi interzis. Qui-Gon crezuse că *Tinerii* îşi doreau sincer pacea, dar nu era sigur dacă vor avea aceleaşi intenţii bune dacă ar fi câştigat ceva putere. Văzuse multă furie în ei. Obi-Wan văzuse doar pasiune.

În cele din urmă, Nield, Cerasi şi Obi-Wan se întoarseră. Qui-Gon scoase o expiratie lentă de uşurare. Începuse să-şi facă griji.

— E timpul pentru faza a doua, spuse Nield când cei trei intrară în încăpere. Atacăm depozitele de arme ale ambelor părţi.

— Dar Tahl? întrebă Qui-Gon.

— Cerasi vă va conduce la Tahl, spuse Nield. Deila?

O fată înaltă şi zveltă se opri în timp ce încărca mai multe proiectile în tolbe care îi atârnau la centură.

— Da?

— Cum merge în zona Melida?

Ea zâmbi:

— Haos. Cred că Daanii sunt peste tot, chiar şi în dulapurile lor.

— Bun. Nield se întoarse înapoi spre Qui-Gon. Ar trebui să fie destulă confuzie pentru a vă strecura. Cerasi te va duce, dar va trebuie să o salvezi singur pe Tahl.

— E în regulă, fu de acord Qui-Gon, nevoind să o pună pe fată în pericol.

Obi-Wan nu îi întâlni privirea Maestrului său atunci când cei doi Jedi o urmară pe Cerasi printr-un tunel îngust care ieşea din încăpere. Qui-Gon îşi împinse mânia deoparte. Nu îl va lua la întrebări pe Obi-Wan pentru că se furişase afară. Nu încă. Îşi îndreptă mintea spre sarcina care urma. Acum trebuia să se concentreze pe salvarea lui Tahl.

Cerasi îi conduse printr-un labirint de tuneluri până când ajunseră la un grătar. O lumină cenuşie palidă se filtra prin el.

— Suntem sub clădirea în care este ţinută Tahl, spuse ea şoptit. Pe aici veţi ajunge la nivelul inferior al unei cazărmi militare. Tahl este ţinută într-o cameră, a treia uşă pe dreapta. Vor fi gardieni, dar probabil că nu atât de mulţi câţi erau înainte. Au nevoie de fiecare soldat pe străzi.

— Câţi erau înainte? întrebă Qui-Gon într-un murmur încet.

— Asta este vestea proastă, spuse Cerasi cu tristeţe. Este păzită doar de doi paznici, dar chiar după colţ este cartierul general principal al soldaţilor. Acolo vin să mănânce şi să doarmă. Deci, erau întotdeauna o mulţime de soldaţi care mergeau înainte şi înapoi pe acolo. De aceea Nield şi cu mine ne-am închipuit că veţi avea nevoie de o diversiune. Arătă deasupra capului. Grătarul duce direct într-o zonă de depozitare a cerealelor, astfel încât veţi putea urca fără să fiţi văzuţi.

— Mulţumesc, Cerasi, spuse Qui-Gon încet. Ne vom putea găsi singuri drumul înapoi.

Dar când Qui-Gon şi Obi-Wan ieşiră în micul depozit plin cu saci de cereale, capul lui Cerasi ieşi prin grătar după ei.

— Am crezut că te vei întoarce, şopti Obi-Wan.

Ea rânji.

— Am sentimentul că veţi avea nevoie de ajutorul meu. Legănă praştia. O diversiune ar putea fi utilă.

Obi-Wan îi întoarse rânjetul, dar Qui-Gon se încruntă.

— Nu vreau să te pun în pericol, Cerasi. Asta nu face parte din înţelegerea noastră. Nield a spus...

— Eu iau singură decizi, Qui-Gon, îl întrerupse Cerasi. Îmi ofer ajutorul. Cunosc zona. Vrei să accepţi oferta mea sau nu?

Bărbia lui Cerasi ieşi în afată provocatoare. Ochii ei de cristal sclipiră privindu-l pe Qui-Gon.

— Bine, spuse el. Dar dacă Obi-Wan şi cu mine vom avea probleme, tu pleci. Îmi promiţi?

— Promit, fu de acord Cerasi.

Qui-Gon întredeschise uşa şi cercetă zona. Holul lung avea multe uşi metalice grele. Un soldat se grăbi pe hol şi dispăru după un colţ. Doi soldaţi erau postaţi ca paznici în afara uneia dintre uşi. Acolo era reţinută Tahl. Un soldat se îndreptă spre ei, mergând repede. Qui-Gon se dădu înapoi, dar se păstră aproape de deschizătură.

— Te întorci acolo? întrebă unul dintre gardieni.

— Avem o invazie pe cap, răspunse soldatul scurt. Tocmai am primit veşti despre un atac la doar două străzi distanţă. Trebuie să-mi găsesc unitatea.

Paznicii schimbară priviri nervoase.

— Suntem expuşi aici, mormăi primul soldat. Ar trebui să fim acolo, luptându-ne. Garda asta este oricum o pierdere de timp. Nu-mi pasă dacă este o Jedi, este prea slăbită pentru a fi o

ameninţare.

— E terminată, spuse celălalt paznic. Nu va mai rezista mult.

Furia şi durerea crescură în Qui-Gon. Nu se putea să fi ajuns prea târziu. Îşi stăpâni furia şi chemă Forţa să-l ajute. Ştia că Obi-Wan făcea acelaşi lucru, pentru că Forţa fu brusc prezentă în cameră, învolburându-se în jurul lor.

— Qui-Gon, şopti Cerasi. Am o idee. Vei asculta?

— Am de ales? răspunse Qui-Gon.

Cerasi se apropie şi îi şopti planul la ureche.

— Bine, spuse el. Dar apoi, pleci. De acord?

Cerasi dădu din cap. Apoi deschise uşa încet şi se strecură afară. Paznicilor le trebuiră doar o clipă ca să o observe. Cerasi se grăbi spre ei, cu o expresie năucă.

— Stai! strigară paznicii.

— Ce? întrebă Cerasi, distrasă, continuând să se mişte.

— Opreşte-te sau vom trage! o avertizară gardienii.

Cerasi se opri. Îşi strânse mâinile împreună.

— Dar tatăl meu este aici! Trebuie să-l văd!

— Cine este tatăl tău?

Cerasi se oţeli.

— Wehutti, marele erou. Trebuie să-i spun că a murit mătuşa Sonie. A fost aruncată în aer de o grenadă protonică Daan. Trebuie să mă lăsaţi să trec!

— Eşti fiica lui Wehutti?

— Da, uite. Am o carte de identitate.

Cerasi le arătă gărzilor cartea ei Melida. Unul dintre gardieni o luă, apoi o glisă în jos peste un cititor. Când i-o dădu înapoi, vocea lui era amabilă.

— Nu l-am văzut pe Wehutti aici. Cel mai probabil este pe străzi. Suntem invadaţi, ştii.

— Crezi că nu ştiu? plânse Cerasi. Daanii atacă Nucleul bloc cu bloc. Vor fi aici în câteva minute. Am nevoie de tatăl meu! A promis că va fi aici dacă voi avea nevoie de el. A promis!

Vocea lui Cerasi şovăi. Cu silueta ei slabă şi vocea tremurândă, părea mai tânără decât era. Gărzile schimbară o privire.

— Bine. Dar apoi trebuie să pleci şi să cauţi adăpost, spuse al doilea paznic.

Cerasi se repezi pe hol şi trecu de un colţ. Trecu un

moment, apoi altul. Qui-Gon aşteptă cu răbdare. Avea încredere în Cerasi. Ar avea nevoie de timp pentru a ajunge în cealaltă parte a paznicilor. Brusc, sunetul focurilor de blaster răsună pe coridor în sensul opus de unde dispăruse Cerasi. Cei doi gardienii schimbară priviri.

— Daan! şuieră primul gardian. Fata avea dreptate! Ne atacă!

Qui-Gon ţâşni pe uşă, cu sabia de lumină în mână, înainte ca paznicii să se poată întoarce şi să reacţioneze. Obi-Wan alergă alături de el. Paznicii traseră rapid cu blasterele, imediat ce îi văzură pe Jedi. Dar era prea târziu. Obi-Wan şi Qui-Gon deviară salvele cu săbiile de lumină fără să încetinească. Mişcându-se sincronizat, săriră ultimii câţiva metri până la paznici, cu picioarele înainte. Respingând salvele de blaster cu săbiile de lumină, le aplicară paznicilor câte o lovitură puternică în piept. Paznicii zburară înapoi, blasterele scăpându-le din mâini.

— Acoperă-mă, îl instrui Qui-Gon pe Obi-Wan.

Se duse la uşă. Când începu să taie prin încuietoare cu sabia, paznicii îşi reveniră şi traseră electro-jabberele de la centuri. Obi-Wan nu îi aşteptă să se ridice. Sări peste ei, astfel încât să trebuiască să se întoarcă pentru a putea ataca. Dezactivă electro-jabberul din mâna unui gardian cu o lovitură şi tăie cu sabia către celălalt. Paznicul urlă şi arma îi căzu din mâini.

— Nu mişcaţi, îi avertiză Obi-Wan, păstrându-şi sabia deasupra capetelor lor.

Încuietoarea cedă, iar Qui-Gon împinse uşa. Se opri, lovit în inimă de imaginea lui Tahl. Fusese instruită în Templu odată cu el. Fusese întotdeauna frumoasă, o femeie înaltă de pe planeta Noori, cu ochii cu dungi aurii şi verzi, şi pielea de culoarea mierii întunecate. Acum părea slabă şi obosită. Pielea ei frumoasă era stricată de o cicatrice albă care pleca de la un ochi şi se curba în jurul bărbiei. Celălalt ochi îi era acoperit cu un plasture.

— Tahl, spuse el, menţinându-şi vocea calmă. Sunt Qui-Gon.

— Ah, salvată în cele din urmă, spuse ea pe tonul batjocoritor care îl făcuse întotdeauna să zâmbească. Arăt atât de rău, bătrâne prieten?

El îşi dădu seama abia atunci că ea nu putea vedea.

— Arăţi la fel de minunat ca întotdeauna, spuse el. Dar poţi să aştepţi cu complimentele? Am o grămadă pe cap în acest moment.

— Mă tem că sunt puţin cam slăbită, mărturisi Tahl.

— O să te car eu. Qui-Gon o luă pe Tahl în braţe. Se simţea uşoară ca un copil. Poţi să te agăţi de gâtul meu? întrebă el.

O simţi dând din cap în timp ce braţele i se strângeau în jurul lui.

— Ia-mă odată de aici, spuse ea. Am mâncat mai bine într-o cantină Hutt.

Chiar atunci Qui-Gon auzi sunetul pe care nu-l dorea: foc rapid de blaster. Veniseră întăriri. Obi-Wan avea necazuri. Timpul li se epuizase. Se îndreptă cu prudenţă spre uşă, privind dincolo de ea. Şase soldaţi ieşiseră din camerele lor şi trăgeau în Obi-Wan din capătul holului. Obi-Wan deschisese o uşă şi o folosea ca acoperire. Soldaţii îi reînarmaseră pe primii doi, deci acum erau opt care să lupte.

— Care sunt vestile proaste? întrebă Tahl.

— Deocamdată opt, spuse Qui-Gon. Poate că vor mai veni şi alţii.

— Nu înseamnă nimic pentru tine, spuse ea slab.

— Exact ceea ce eram pe punctul de a spune.

Salvele de blaster ricoşară din uşa după care se adăpostise Obi-Wan. Îşi dădu seama că uşile erau blindate. Ar fi putut folosi asta în avantajul lor. Qui-Gon îşi deschise uşa larg şi ieşi în spate ei, făcând un calcul rapid. Obi-Wan îi reţinuse pe soldaţi prin devierea periodică a salvelor de blaster înapoi către ei, dar în curând îşi vor da seama că nu era înarmat cu blaster. Atunci se vor repezi la el. Qui-Gon se uită la Obi-Wan. Era timpul să devină din nou ofensivi. Dar nu o putea pune în pericol pe Tahl, şi ea era prea slăbită ca să meargă. Erau blocaţi. Nu ar părăsi-o niciodată pe Tahl. Nici măcar nu voia să o lase din nou jos. Dacă erau separaţi, s-ar fi putut să nu mai poată ajunge din nou la ea.

— Lasă-mă, Qui-Gon, murmură Tahl. Nu îmi va fi mai rău decât era înainte. Nu-i lăsa să vă prindă şi pe voi.

— Ai puţină credinţă, da? contracară Qui-Gon cu blândeţe.

Brusc, izbucni foc de blaster din capătul opus al holului.

Erau înconjuraţi! Dar după o clipă, Qui-Gon îşi dădu seama că salvele erau îndreptate spre soldaţi. Sau, îşi dădu el seama brusc, cel puţin suna ca un foc de blaster. Cerasi nu plecase după ce crease diversiunea, aşa cum promisese. Soldaţii se repeziră după colţ, la adăpost. Qui-Gon aruncă o privire înapoi la celălalt capăt, la timp pentru a o vedea pe Cerasi lansând o altă bilă cu laser. Lovi peretele şi focul blasterului răsună pe hol. Gărzile trăgeau acum orbeşte, nedorind să să expună. Obi-Wan ieşi de după uşă. Acum îi era uşor să devieze focurile sălbatice cu sabia sa de lumină. Ţinând-o pe Tahl la piept cu un braţ, Qui-Gon îşi ridică sabia pentru a respinge orice foc de blaster care i-ar fi putut scăpa lui Obi-Wan. Împreună, se dădură înapoi pe coridor, spre camera de depozitare. În timp ce se mişcau, Obi-Wan deschise uşă după uşă. Le deschise spre exterior, ajutând la blocarea salvelor de blaster. Soldaţii menţineau un flux constant de foc de blaster, dar Cerasi încărca şi elibera bilele cu laser la fel repede, iar soldaţii erau convinşi că erau atacaţi.

Qui-Gon şi Obi-Wan ajunseră la depozit în siguranţă. Cerasi se repezi înainte.

— Grăbiţi-vă, îi îndemnă ea. Mi se termină provizia.

Continuă să tragă în timp ce Obi-Wan ridica grătarul şi Qui-Gon cobora într-o mână, cu Tahl agăţându-se de gâtul lui.

— Acum! strigă Obi-Wan.

Cerasi se grăbi după Qui-Gon. Urmă Obi-Wan, punând grătarul la loc.

— Mulţumesc, Cerasi, zise încet Qui-Gon. N-am fi putut reuşi fără curajul tău.

— Obi-Wan ne-a ajutat în dimineaţa asta, răspunse Cerasi cu nepăsare, ca şi cum faptul că-şi riscase viaţa nu ar fi însemnat nimic. Doar i-am întors favoarea.

— De ce te-ai gândit să pretinzi că eşti fiica lui Wehutti? o întrebă Obi-Wan în timp ce ea deschidea drumul înapoi.

— Pentru că sunt, răspunse Cerasi.

— Dar ai spus că tatăl tău a murit, sublinie Obi-Wan.

— Este ca şi mort pentru mine, răspunse Cerasi ridicând din umeri. Dar, ocazional, devine folositor. La fel ca majoritatea bătrânilor.

Se uită peste umăr la Obi-Wan şi-i aruncă o grimasă. Ochii lui Obi-Wan străluciră înapoi. Qui-Gon văzu în momentul schimbului lor că se statornicise ceva între ei. Acum erau intimi,

comunicând fără cuvinte. Aventura împărtăşită în acea dimineaţă îi unise. Qui-Gon simţi cum îi dispare mânia lui anterioară. Se gândi că Obi-Wan avusese o existenţă solitară, călătorind cu cineva mai în vârstă decât el. Trebuie că îi era dor să fie alături de băieţi şi fete de vârsta lui. Era bine că puteau să se lege atât de puternic unul de celălalt.

De ce ar trebui asta să-l facă pe Qui-Gon atât de neliniştit?

* * *

Qui-Gon o aşeză pe Tahl într-un cuib de cuverturi şi pături, cele mai bune pe care le aveau *Tinerii* de oferit. Rămase o clipă deasupra ei. Era obosită de scurta bătălie şi adormise aproape imediat. Îi putea simţi pâlpâirea Forţei vii, dar era doar o pâlpâire. Amintirile lui Tahl despre cum căpătase rănile, dispăruseră. Îşi amintea că fusese prinsă în mijlocul unei bătălii, dar nu-şi putea aminti cum fusese rănită sau orbită. Qui-Gon se aşeză la perete ca să gândească. Misiunea lor se terminase.

Trebuiau doar să aştepte până când încetau luptele. Cerasi îl asigurase că îi putea scoate pe Jedi din oraş fără să o pună în pericol pe Tahl. O va aduce pe Tahl înapoi pe Coruscant şi va spera că artele vindecătoare Jedi i-ar aduce-o înapoi forţa vibrantă de care îşi amintea atât de bine.

Qui-Gon ştia că lăsa în urmă o lume în haos. Copii luptându-se pentru a o salva. Bătrânii prinşi în conflict, dispuşi să sacrifice populaţia pentru cauza lor. Cu toate astea, trebuia să plece. Prima lui datorie fusese să o recupereze pe Tahl. Apoi îi va cere permisiunea lui Yoda să se întoarcă. Maestrul Jedi nu-i va da voie, cel mai probabil. Jedii nu mergeau pe planete ca să se amestece în problemele altora, decât dacă li se cerea acest lucru. Ar interveni numai în circumstanţe extraordinare sau dacă o lume ameninţa pacea şi securitatea altora. Locuitorii de pe Melida/Daan erau blocaţi în conflictul lor, distrugându-şi doar propria lume.

Obi-Wan îi ceru permisiunea de a merge deasupra cu Cerasi. Qui-Gon i-o acordase. Ştia că atunci când îi va spune lui Obi-Wan că trebuie să plece, Padawanul său nu o să vrea asta. Totuşi, Obi-Wan îl va asculta. Asta era prima lui îndatorire ca Padawan, iar Obi-Wan era un Jedi până în măduva oaselor.

Misiunea lor era aproape de succes. Cu toate astea,

presimţirile rele se strânseră în pieptul lui Qui-Gon ca o piatră grea. Instinctul îl avertiza, dar nu putea să spună despre ce anume sau cum îl va afecta.

Auzi paşi alergând şi Nield intră în cameră cu Obi-Wan şi Cerasi. Qui-Gon fu impresionat de modul în care se mişcau cei trei în acelaşi ritm, paşii lor potrivindu-se perfect în ciuda picioarelor lungi ale lui Obi-Wan şi a siluetei subţiri a lui Cerasi.

— Adunaţi-vă, toată lumea! strigă Nield. Avem veşti!

Nield sări în vârful celui mai mare mormânt. Băieţii şi fetele roiră în jurul lui, venind din zonele strategice din jurul camerei şi din tunelurile adiacente. Se întoarseră cu faţa către el, sperând să audă veşti bune.

— Bătălia noastră s-a terminat, spuse Nield. Am obţinut o victorie totală!

Tinerii se înveseliră sălbatic. Nield ridică o mână.

— Raidul nostru asupra depozitului de arme Daan a avut succes. Am furat armele pe care Daan nu le-a folosit pentru a ataca Melida sau pentru a trage asupra atacatorilor imaginari. Le-am adus în Tunelul de Nord. Melida – Nield luă o pauză, zâmbind – şi-au distrus propriile depozite, astfel încât Daan să nu poată să le ia armele!

Tinerii scoaseră râsete sălbatice. Urlau de bucurie.

— Le-am transmis mesajele ambelor părţi, lăsându-i să ştie că *Tinerii* au fost în spatele luptelor şi că am reuşit să le furăm armele. Fără arme, bătrânii nu se pot lupta între ei. Astăzi am făcut un pas uriaş spre pace!

Exaltarea plutea prin cameră ca un curent. Qui-Gon privi cum Nield se apleacă şi apucă mâna lui Cerasi. O trase în sus ca să stea lângă el. Apoi se întinse spre Obi- Wan. Zâmbind, Obi-Wan sări pe mormânt pentru a-şi lua locul alături de cei doi lideri. Tinerii întinseră mâinile pentru a-i atinge tunica. Obi-Wan se aplecă pentru a le atinge mâinile şi a le accepta felicitările. Îşi unise braţele cu ale lui Cerasi şi Nield. Nu se uită deloc spre Qui-Gon. De parcă Maestrul Jedi nici nu era în cameră. Era ca şi cum Obi-Wan nu mai era un Jedi. Ca şi cum făcea parte dintre ei. De parcă ar fi devenit unul dintre *Tineri*. Qui-Gon părăsi camera principală şi îşi găsi un loc liniştit într-un tunel alăturat pentru a-l contacta pe Yoda. Maestrul Jedi apăru într-o hologramă miniaturală. Qui-Gon îi raportă repede situaţia şi că o salvase pe Tahl.

Yoda îşi trecu o mână peste frunte, parcă a suferinţă.

— Uşurat sunt să aud această veste, spuse el. Îngrijorat sunt să aud că Tahl este bolnavă. Nevoie de îngrijire, ea are.

— Voi pleca de îndată ce va fi mai puternică şi în siguranţă, promise Qui-Gon. Dar las o situaţie foarte volatilă aici, pe Melida/Daan.

Yoda dădu din cap de câteva ori.

— Te aud, Qui-Gon. Dar să-ţi reamintesc trebuie, că nici Melida, nici Daan, nu au cerut ajutorul. Un Jedi aproape că am sacrificat. Să sacrific încă doi nu doresc.

— Am putea să o aducem pe Tahl acolo şi apoi să ne întoarcem, zise Qui-Gon.

Yoda făcu o pauză.

— Înaintea Consiliului Jedi trebuie să vii, spuse el în cele din urmă. Această decizie singur, nu pot lua. Îngrijită, Tahl trebuie să fie. Dacă trebuie să dăm ajutor, atunci vom decide. Până atunci, Jedi nu trebuie să ia partea nimănui. Pacea în pericol, asta o va pune. Evitat trebuie, să superi una sau alta dintre părţi.

Ca de obicei, Yoda avea dreptate. Melida ar fi fost deja supăraţi când auziseră că Jedi le intraseră în cazarmă. Şi, dacă se afla că Obi-Wan făcuse un raid în teritoriul Daan, asta i-ar fi mâniat pe Daani.

Se înclină spre Yoda.

— Sper ca Tahl să fie pregătită până mâine. Mă voi întoarce curând, Maestre.

— Cu nerăbdare, ziua aceea aştept, spuse Yoda cu blândeţe.

Holograma pâlpâi şi dispăru.

* * *

— Să ne întoarcem? Nu ne putem întoarce! exclamă Obi-Wan. Nu putem să-i lasăm pe *Tineri* tocmai acum. Au nevoie de noi.

— Nu am primit nicio cerere oficială de stabilizare a planetei, spuse Qui-Gon răbdător. Poate că pe Coruscant, Consiliul Jedi va...

— Nu putem aştepta să revizuiască Consiliul problema, îl întrerupse Obi-Wan, clătinând din cap. Dacă aşteptăm prea

mult, Melida şi Daan se vor reînarma. Acum este momentul să acţionăm.

— Obi-Wan, ascultă-mă, spuse Qui-Gon sever. Yoda ne-a îndrumat să ne întoarcem. Tahl are nevoie de îngrijire.

— Are nevoie de odihnă şi îngrijiri medicale, argumentă Obi-Wan. Putem face asta aici. Cerasi îmi poate spune unde să mă duc. Putem aduce un medic aici sau putem găsi un loc unde să o ţinem în siguranţă...

— Nu, spuse Qui-Gon clătinând din cap. Trebuie adusă înapoi la Templu. Nu mai putem face nimic aici, Padawan. Vom pleca mâine.

— O parte din misiunea noastră a fost să încercăm să stabilizăm planeta, dacă vom putea, insistă Obi-Wan. Nu am făcut-o. Dar vom putea, dacă rămânem!

— Nu ni s-a cerut...

— Ni s-a cerut, de către *Tineri*! exclamă Obi-Wan.

— Asta nu este o cerere oficială, răspunse Qui-Gon iritat.

Băiatul începea să-i testeze răbdarea.

— Ai mai încălcat regulile înainte, Qui-Gon, argumentă Obi-Wan. Pe Gala, m-ai părăsit ca să te duci la *oamenii de pe dealuri*, când erai consemnat să rămâi la palat. Încalci regulile atunci când îţi vine bine să faci acest lucru.

Qui-Gon inspiră adânc, încercând să-şi stăpânească temperamentul. Nu dorea să se mânieze la fel de tare ca Obi-Wan.

— Încalc regulile nu pentru că îmi vine bine, ci pentru că uneori, în timpul unei misiuni, regulile ne stau în cale, spuse el cu atenţie. Nu este cazul aici. Eu cred că Yoda are dreptate.

— Dar..., îl întrerupse Obi-Wan, însă Qui-Gon ridică o mână.

— Mâine vom pleca, Padawan, spuse el hotărât.

Dintr-o dată, răsună un vuiet dinspre *Tinerii* care erau adunaţi în colţul îndepărtat al încăperii. Cerasi alergă spre Jedi, cu faţa strălucitoare.

— Este oficial! strigă ea. În lipsa unui răspuns la cererea noastră de pace, am emis o declaraţie de război împotriva Bătrânilor. Dacă nu sunt de acord imediat cu negocierile de pace pe Melida/Daan, îi vom ataca cu propriile lor arme. Acum trebuie să ne răspundă. Îşi întoarse ochii strălucitori spre Obi-Wan. Ăsta este ultimul efort pe care trebuie să îl facem pentru a

schimba istoria lui Melida/Daan. Avem nevoie de ajutorul vostru mai mult ca oricând!

Sufocat de furie şi frustrare, Obi-Wan nu îi putu răspunde lui Cerasi.

— Îmi pare rău, Cerasi, dar trebuie să plecăm mâine, spuse Qui-Gon blând.

Obi-Wan nu aşteptă să vadă reacţia lui Cerasi. Nu putu decât să se întoarcă într-o parte, cu inima grea. O dezamăgise.

* * *

Nu avea niciun rost. Nu-i putea schimba părerea lui Qui-Gon.

Obi-Wan îl ajută, în tăcere, să o îngrijească pe Tahl. O pregătiră şi o hrăniră cu supă de carne şi ceai. Cerasi îi adusese lui Qui-Gon o trusă medicală şi el reuşi să trateze unele dintre rănile lui Tahl. Părea deja mai puternică. Obi-Wan ştia că avea să fie gata să călătorească până mâine. Puterile de recuperare Jedi erau remarcabile.

De îndată ce Tahl se stabiliză, Obi-Wan se aşeză la perete şi încercă să-şi calmeze inima furioasă. I se întâmpla ceva de neînţeles. Se simţea de parcă ar fi avut două părţi: una Jedi şi o persoană numită Obi-Wan. Niciodată înainte, nu îl putuse separa pe Jedi de el însuşi. Dar cu Nield şi Cerasi nu fusese Jedi. Fusese unul dintre ei. Nu avusese nevoie de Forţă pentru a se simţi conectat la ceva mai important decât el. Acum, Qui-Gon îi cerea să-şi lase prietenii tocmai când aveau nevoie de el. Se angajase să-i ajute, luptase alături ei, iar acum trebuia să plece, doar pentru că un bătrân îi spunea asta. Loialitatea părea un concept atât de uşor atunci când fusese la Templu. Se gândise că va fi cel mai bun Padawan posibil. Îşi va uni mintea şi trupul cu cel al Maestrului său şi ar sluji. Dar nu mai voia să slujească aşa.

Obi-Wan închise ochii în timp ce frustrarea îl arse din nou pe dinăuntru. Îşi apăsă mâinile între genunchi ca să-şi calmeze tremurul. Se simţea înspăimântat de ceea ce i se întâmpla. Nu mai putea să meargă la Qui-Gon pentru sfaturi. Nu mai credea în sfatul Maestrului său. Cu toate astea, nici nu i se putea opune.

În partea cealaltă a camerei, Nield era la fel de agitat, rătăcind prin sediu în tăcere. Toată lumea aştepta răspunsul

Consiliilor Melida şi Daan la declaraţia de război. Seara lungă deveni noapte şi totuşi nu veni niciun răspuns.

— Nu ne-au luat în serios, spuse Nield cu amărăciune. Trebuie să-i lovim din nou şi suficient de tare pentru a-i face să se aşeze şi să ia aminte.

Cerasi îşi puse mâna pe braţul lui.

— Dar nu în seara asta. Toată lumea are nevoie de odihnă. Putem planifica mâine.

Nield aprobă din cap. Cerasi diminuă lumina din baghete până când ajunseră doar nişte pete slabe pe pereţii întunecaţi, ca stele îndepărtate de pe cerul negru.

Qui-Gon se înfăşură în mantie şi se duse să doarmă alături de Tahl, în caz că ar fi avut nevoie de el noaptea.

Obi-Wan îi privi pe băieţii şi fetele din jurul lui căzând într-un somn epuizat.

Într-un colţ, îi văzu pe Cerasi şi Nield strânşi laolaltă, vorbind în şoaptă.

Ar trebui să fiu cu ei, gândi el cu amărăciune. Ar fi trebuit să fie cu ei, vorbind despre strategii şi planuri. În schimb, trebuia să stea tăcut, pasiv, urmărindu-le devotamentul, focul din priviri. Cerasi nu îl privise deloc, toată seara. Nici Nield. Erau, fără îndoială, dezamăgiţi şi supăraţi.

Ezitant, Obi-Wan se ridică. Chiar dacă mâine îi părăsea, trebuiau să ştie că nu avea de ales. Merse încet printre copiii adormiţi şi se apropie de ei.

— Am vrut să-mi iau rămas bun acum, spuse el. Vom pleca mâine devreme. Se opri. Îmi pare rău că nu pot sta să vă ajut. Vreau să o fac.

— Înţelegem, spuse Nield pe un ton aspru. Trebuie să i te supui bătrânul tău.

— Nu este supunere, ci respect, explică Obi-Wan.

Cuvintele părură fără substanţă, chiar şi pentru el.

— Ah, spuse Cerasi, dând din cap. Problema mea este că eu nu am înţeles niciodată ce e respectul. Tatăl meu mi-a spus tot ce era bine şi a greşit întotdeauna. Ce contează, spunea el, dacă vor muri mii sau milioane? Cerul este încă albastru deasupra capului şi lumea noastră va exista în continuare. Cauza este lucrul cel mai important. Şi tot aşa, şeful tău Jedi îţi spune ce trebuie să faci şi tu faci. Chiar dacă ştii că greşeşte. Şi asta se numeşte respect. Se uită la Nield. Poate că am trăit în

întuneric prea mult timp. Dar, pur şi simplu, nu o pot înţelege.

Obi-Wan rămase stânjenit în faţa lor. Se simţea confuz. Pentru el, Calea Jedi sclipise întotdeauna clară ca o fântână de apă limpede. Dar Cerasi înnămolise apa, o înnegrise cu îndoiala ei.

— Aş ajuta dacă aş putea, spuse el în cele din urmă. Dacă ar fi ceva despre care să ştiu că ar putea face diferenţa...

Nield şi Cerasi se priviră, apoi se întoarseră la el.

— Ce este? întrebă Obi-Wan.

— Avem un plan, spuse Cerasi.

Obi-Wan se ghemui lângă ei.

— Spune-mi-l.

Nield şi Cerasi se aplecară mai aproape, cu fruntea aproape atingând-o pe a lui Obi-Wan.

— Ştii că există turnuri deflectoare care dau alarma, în jurul perimetrului oraşului, şopti Cerasi. Există, de asemenea, turnuri în jurul Nucleului Melida. Aceste turnuri controlează scuturile de particule, prevenind orice intrare şi separând Melida de Daan.

— Da, le-am văzut, spuse Obi-Wan, dând din cap.

Nield se aplecă înainte.

— Am intrat în contact cu *Tinerii* din afara oraşului, spuse el. Le-am trimis un mesaj spunându-le că am reuşit să capturăm arme Melida şi Daan. Există mai multe sate distruse care înconjoară oraşul. Mulţi dintre copii locuiesc acolo sau la ţară. Sute. Mii, dacă luăm în calcul o zonă mai largă. Toţi sunt conectaţi printr-o reţea. Dacă putem distruge scuturile de particule, vor porni spre Zehava.

— Şi au şi arme, adăugă Cerasi în linişte. Am avea o armată. Bătrânii nu numai că ar fi depăşiţi numeric, ci şi n-ar mai avea cu ce lupta. Am putea câştiga războiul fără să moară nimeni – dacă suntem atenţi, iar Bătrânii sunt suficient de inteligenţi ca să se predea.

— Pare un plan bun, spuse Obi-Wan. Dar cum o să distrugeţi turnurile?

— Asta este problema, spuse Nield. Pot fi distruse doar din aer. Tot ce ne trebuie este un mijloc de transport aerian.

— Nu putem folosi plutitorii, îi explică Cerasi. Turnurile au sisteme de apărare. Plutitorii nu ar fi suficient de rapizi sau de agili. Avem nevoie de o navă de luptă.

Cerasi şi Nield îşi aţintiră privirile asupra lui Obi-Wan.

— Ştim că aţi venit cu o navă rapidă pe Melida/Daan. Ne vei duce în misiune? întrebă Cerasi.

Respiraţia îl părăsi pe Obi-Wan. Cerasi şi Nield îi cereau ceva important. Asta va depăşi simpla nesupunere a unui Padawan. L-ar sfida pe Yoda însuşi.

Qui-Gon ar avea dreptul să-l trimită înapoi la Templu. Probabil că va trebui să se prezinte în faţa Consiliului Jedi. Iar Qui-Gon va putea să-l destituie din poziţia de Padawan al său.

— Putem pleca în zori, spuse Nield. Misiunea ar trebui să dureze doar o oră, poate mai puţin. Apoi, o puteţi lua pe Tahl înapoi pe Coruscant.

— Distrugerea scutului de particule va face să fie mai uşor să o scoţi pe Tahl din Zehava, sublinie Cerasi.

— Dar dacă nava este lovită, asta ar putea însemna că nu mai poate pleca deloc, spuse Obi-Wan. Ar condamna misiunea noastră la eşec şi ar putea să mă facă responsabil de moartea lui Tahl.

Cerasi îşi muşcă buza.

— A fost greşit din partea mea să râd de tine mai înainte, spuse ea stângace, de parcă nu ar fi fost obişnuită cu scuzele. Ştim că aveţi Codul Jedi care să vă ghideze modul de viaţă. Şi ştim că cerem prea multe de la tine. Dacă nu am fi disperaţi, nu am face-o. Ai făcut-o deja multe pentru noi.

— Aşa cum ai făcut şi tu pentru noi, spuse Obi-Wan. Nu am fi putut s-o salvăm pe Tahl fără tine.

— Este singura noastră şansă de pace, spuse Nield. Odată ce Bătrânii vor vedea câţi suntem, nu vor avea de ales decât să se predea.

Obi-Wan aruncă o privire spre silueta adormită a lui Qui-Gon. Îi datora Maestrului său atât de multe. Qui-Gon luptase alături de el, ba chiar îi salvase viaţa. Aveau o legătură. Cu toate astea, avea o legătură şi cu Nield şi Cerasi. Nu conta că îi ştia de atât de puţin timp. Legătura care funcţiona între ei nu o mai experimentase niciodată. Şi, chiar dacă Cerasi îşi ceruse scuze pentru că râsese de el, nu era un sâmbure de adevăr în cuvintele ei? Era corect să se supună când inima lui îi spunea că era greşit?

Privirea verde acerbă a lui Cerasi se înmuiase de compasiune în timp ce privea lupta de pe chipul lui. Nield îi

întâlni privirea încontinuu, cu căldură. Şi el ştia că ceea ce îi cereau lui Obi-Wan era sacrificiu uriaş.

Va trebui să-l trădeze pe Qui-Gon, să-şi trădeze viaţa de Jedi. Pentru ei. Pentru cauza lor. Puteau să-i ceară asta pentru că ştiau că aveau dreptate. Şi Obi-Wan ştia că aveau dreptate. Şi nu îi putea dezamăgi. Nu putea lua acea decizie ca Jedi. O va lua ca prieten. Inspiră adânc.

— O să o fac.

* * *

Se strecurară înainte de zori. Cerasi îi conduse prin tuneluri spre Zona Exterioară. Apoi părăsiră Zehava în acelaşi mod în care sosiseră Obi-Wan şi Qui-Gon – prin Sala Dovezilor, înapoi prin capcană. De data asta, Nield adusese o frânghie fină de carbon, pe care o aruncară spre suprafaţă. Un magnet puternic aderă la dispozitivul metalic şi reuşiră să o scaladeze cu uşurinţă.

Drumeţia către navă decurse repede în lumina rece şi gri. Cei trei aveau grenade protonice îndesate în rucsacuri. Erau grele, dar abia dacă le simţiră greutatea. Erau nerăbdători să ajungă la navă şi să-şi înceapă misiunea.

Când ajunseră, Nield şi Cerasi îl ajutară pe Obi-Vrei să o scoată dintre ramurile şi tufişurile pe care el şi Qui-Gon le puseseră peste ea.

Nield străluci de bucurie când văzu mica navă de vânătoare elegantă. Apoi observă zgârietura de pe panoul lateral. Se întoarse spre Obi-Wan.

— Cred că ar fi trebuit să te întreb ceva. Eşti un pilot bun?

Obi-Wan îl privi o clipă uimit. Apoi Cerasi izbucni în râs. Nield şi Obi-Wan i se alăturară, sunetul răverberând între zidurile canionului.

— Cred că vom afla, spuse Cerasi veselă.

Urcară în navă. Obi-Wan se instală în scaun pilotului. Pentru o clipă, ezită, privind fix comenzile. Ultima dată când stătuse aici, aterizase nava cu Qui-Gon în scaunul copilotului. Qui-Gon glumise pe seama lui în legătură cu faptul că lovise nava în lateral. Obi-Wan simţi un fior de remuşcare. Oare făcea ceea ce trebuia? Merita cauza asta să-l trădeze pe Qui-Gon?

Cerasi îi atinse uşor încheietura.

— Ştim că este greu pentru tine, Obi-Wan. Asta face ca sacrificiul tău să fie şi mai valoros.

— Şi îţi mulţumim din suflet pentru asta, spuse Nield încet.

Obi-Wan se întoarse şi le întâlni ochii. Simţi un şoc, de parcă s-ar fi uitat la sine. În privirile prietenilor săi, văzu ceea ce simţea în inima lui – aceeaşi dăruire, aceeaşi înverşunare, aceeaşi îndrăzneală. Simţi cum îi creşte încrederea. Da, făcea ceea ce trebuia. Poate că Qui-Gon va înţelege asta.

Porni motoarele ionice.

— Haide să mergem.

— Ar trebui să lovim mai întâi turnurile de pe perimetrul oraşului, şi abia apoi turnurile centrale, spuse Cerasi. Va trebui să facem totul din ochi. Nu am niciun fel de coordonate pentru computerul navigaţional.

— Nu va fi o problemă, spuse Obi-Wan.

Menţinu motoarele la putere redusă pe măsură ce ridica nava pentru a trece de stânca de deasupra. Apoi împinse motoarele la putere maximă pentru a se ridica deasupra canionului. Nimeni nu îi spuse să încetinească.

— Va trebui să zbor defensiv, aşa că este mai bine dacă voi doi veţi ţinti, spuse Obi-Wan. Staţia pentru tunul laser este chiar în faţa ta, Cerasi.

Nield se duse la propria staţie de tun laser.

— Voi deschide plăcile pentru vizualizare ale armelor atunci când ne vom apropia de ţintă, spuse Obi-Wan. Nu uitaţi să fiţi atenţi după speedere. Va trebui să zburăm jos pentru a arunca în aer consolele de control ale deflectoarelor.

Cele două turnuri care încadrau poarta principală apărură la vedere în câteva secunde.

— Începem, spuse Obi-Wan, strângând din dinţi.

— Avem un plutitor care se apropie din dreapta, strigă Cerasi. Probabil că le-am apărut pe scanere.

Obi-Wan viră brusc spre stânga, apoi se întoarse din nou spre dreapta. Fiind surprins să vadă o navă de luptă îndreptându-se direct spre el, plutitorul o luă brusc în jos, trăgând în acelaşi timp. Obi-Wan făcu o ajustare minimă care făcu nava să se întoarcă şi racheta să zboare inofensiv în stânga lui. Se prăbuşi în afara zidurilor oraşului, provocând o explozie.

— Nu vor mai face asta prea des, remarcă Cerasi. Ar putea să niveleze o clădire odată ce ajungem deasupra oraşului.

— Probabil că vor folosi ceva cu putere de foc mai mică, fu de acord Nield.

— Trebuie să ne facem treaba fără să distrugem plutitorul, spuse Cerasi îngrijorată. Trebuie să le arătăm că scopul nostru final este pacea.

— Asta va fi treaba mea, spuse Obi-Wan. Turnul este în raza de acţiune. Să-l distrugem.

Un alt plutitor se apropie din stânga şi putură vedea alţii ridicându-se în aer ca un roi de insecte, probabil de la cartierul general militar Daan din depărtare. Obi-Wan calculă viteza plutitorilor. Va trebuit să rămână la un nivel jos, suficient de mult timp pentru ca Cerasi şi Nield să poată ţinti. Ar trebui să aibă suficient timp...

Deschise panoul de tragere din partea lui Nield. Proptindu-se în coca navei de luptă, Nield ţinti cu tunul laser. Cerasi aşteptă, cu degetele pe propriile controale.

— Acum! strigă Obi-Wan, apropiindu-se de turnul deflector.

Cerasi şi Nield traseră cu tunurile. De îndată ce proiectilele plecară, Obi-Wan împinse motoarele la putere maximă şi urcă deasupra plutitorului care se îndrepta spre flancul său stâng. Salvele de blaster îl urmară. Îl loviră puţin în aripă, dar nu suficient pentru a deteriora nava. Atât Cerasi, cât şi Nield marcară lovituri directe asupra turnului. Obi-Wan simţi vibraţia exploziei lovind corpul navei. Plutitorul se legănă lovit de vânt, pilotul luptându-se să păstreze controlul. Ecranul de particule deveni vizibil pentru un moment, apoi se fractură într-un duş de atomi energetici cu nuanţe albăstrui.

Obi-Wan, Cerasi şi Nield se înveseliră, chiar în timp ce Obi-Wan făcea un ocol pentru a lovi turnul următor. Acum, plutitorii militari erau deja aproape.

— Şapte plutitori, spuse Cerasi, numărându-le. Faţa i se încreţi griji. Putem să ne descurcăm, Obi-Wan?

— Dacă o facem repede. Poţi ţinti cu susul în jos? întrebă Obi-Wan, zburând în afara razei de acţiune a plutitorilor.

Cerasi rânji.

— Nu e nicio problemă.

Nield îşi poziţionă tunul laser.

— Fă-o.

Obi-Wan acceleră motoarele. Nava de luptă ţâşni prin cer

cu viteză maximă. Ştia că din punct de vedere tehnic zbura prea rapid pentru acea altitudine, dar ştia şi că se poate descurca cu nava. Şi nu era nimeni pe scaunul copilotului care să-i amintească de regulile aviatice sau să-l avertizeze asupra pericolelor. Exaltarea curgea prin el. Pentru prima dată în viaţa sa, nu avea cui să-i dea socoteală. La bordul acelei nave nu existau reguli Jedi sau o înţelepciune superioară. Coborî în zigzag, forţând nava cât de mult îndrăzni. Plutitorii se feriră şi traseră, temându-se să se ciocnească de nava. Folosind Forţa ca ghid, Obi-Wan fu capabil să le evite salvele. Pe măsură ce se apropia, plutitorii deveniră tot mai îndrăzneţi. Unul veni direct spre ei, trăgând pe măsură ce se apropia.

— Gata, strigă Obi-Wan.

În ultimul moment, răsturnă nava şi plonjă pe sub plutitor, manevrând astfel încât să aibă o ţintă clară asupra turnului.

Nield şi Cerasi deschiseră focul. Turnul deflector explodă, împrăştiind metal şi piese. Obi-Wan întoarse nava de luptă spre dreapta şi urcă cu viteză maximă. Plutitorii se lăsară frenetici spre sol pentru a evita să fie loviţi.

— Toată lumea e bine? întrebă Obi-Wan.

— Ameţiţi, dar bine, spuse Cerasi, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. A fost un zbor incredibil.

— Bine, acum urmează zidul, îl îndrumă Nield. Vom lovi turnurile unul câte unul în jurul perimetrului.

Plutitorii militari îi urmăriră, dar nu puteau zbura la fel de sus sau la fel de repede ca o navă de luptă. Mai mulţi plutitori se alăturară umăririi în timp ce ei fugeau. Pentru a lovi fiecare turn deflector, Obi-Wan trebuia să manevreze la fel de rapid pentru a evita să fie distrus de plutitori sau să se ciocnească cu ele. Avantajul lor era viteza şi agilitatea navei, şi precizia incredibilă a lui Cerasi şi Nield.

Rând pe rând, distruseră fiecare turn, cu speederele atacându-i puternic de pe flancuri. Plutitorii încercară să-l prindă pe Obi-Wan într-o mişcare de cleşte, dar era prea rapid pentru ei.

Când văzură distrus şi ultimul turn, cei trei scoaseră un urlet bucurie. Cerasi se aplecă şi îl îmbrăţişă pe Obi-Wan. Nield îl bătu şi el pe spate.

— Ştiam că putem conta pe tine, prietene, spuse el bucuros. Îşi verifică tunul laser. Ne-a mai rămas multă putere de

foc. Ce zici dacă am preface Sălile Dovezilor în pulbere?

Cerasi se încruntă.

— Acum? Dar, Nield, trebuie să ne întoarcem. Trebuia să-i lovim atât pe Melida, cât şi pe Daan, pentru a negocia pacea cât timp sunt slabi.

— Şi în plus, ar putea fi oameni înăuntru, sublinie Obi-Wan.

Cerasi se uită la Nield.

— Am spus că o vom face fără să luăm nicio viaţă.

Nield îşi muşcă buza în timp ce aruncă o privire spre suprafaţa Zehavei.

— Cu cât vor fi distruse mai repede sălile alea pline de ură, cu atât mai devreme toată lumea de pe planeta asta va putea respira din nou, murmură el. Dispreţuiesc tot ceea ce reprezintă.

— Ştiu, spuse Cerasi. Aşa e. Dar să le facem câte una pe rând.

— Bine, acceptă Nield reticent. Dar hai să mai facem un ultim lucru. Înainte să aterizăm, hai să facem un ocol rapid peste zona rurală. Deila aşteaptă să transmită mesajul că scuturile au fost distruse. *Tinerii* de acolo ar trebui să se mobilizeze.

Obi-Wan zbură în cercuri tot mai largi pe deasupra zonei rurale. Peste tot văzură tineri, băieţi şi fete, care se scurgeau din ferme, şi sate, şi păduri. Începuseră deja să aglomereze drumul spre Zehava. Unii călăreau pe motociclete speeder sau pe turbo-tractoare pline cu alţi tineri. Cei care mergeau pe jos, formânară coloane, mărşăluind în stil militar. Când văzură nava de luptă deasupra capului, făcură semn cu mâna şi strigară saluturi pe care cei trei nu le putură auzit.

Obi-Wan îşi coborî nava într-un salut de răspuns.

Lacrimile stăruiau în ochii lui Cerasi.

— Nu voi uita niciodată ziua asta, spuse ea. Şi nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru noi, Obi-Wan Kenobi.

Obi-Wan întoarse nava de luptă spre zona de aterizare. Nu-i mai păsa cât de supărat ar fi putut fi Qui-Gon sau dacă era trimis înapoi la Templu.

Momentul ăsta merita totul.

* * *

Qui-Gon se trezise devreme şi verificase starea lui Tahl. Dormea adânc. Asta era bine. Somnul era cel mai bun vindecător până când va putea să o ducă pe Coruscant. Văzu că Obi-Wan dispăruse, împreună cu Nield şi Cerasi. Fără îndoială că îşi dorise o ultimă ieşire cu prietenii săi înainte să plece. Qui-Gon avea de gând să i-o treacă cu vederea. Ştia că băiatului îi era greu să plece. Şi avea un plan propriu.

Îi ceruse unei fete liniştite, pe nume Roenni, să vegheze asupra lui Tahl.

Apoi merse prin tuneluri, pe traseul pe care îl învăţase aseară, în timp ce restul *Tinerilor* sărbătoreau victoria.

Când ieşi la suprafaţă într-un cartier părăsit de la graniţa teritoriilor Melida şi Daan, era încă întuneric. Câteva stele încă mai sclipeau pe cerul care se preschimba în gri la orizont. Qui-Gon aşteptă pe alee până când fu sigur că sosiseră toţi cei pe care îi invitatese. Apoi se îndreptă spre clădirea parţial bombardată.

Aseară îi trimisese un mesaj lui Wehutti printr-unul dintre *Tineri*. Ceruse o întâlnire între Consiliile Melida şi Daan. Sugerase că era în interesul lor să participe. Avea veşti despre *Tineri* pe care ei trebuiau să le ştie.

Până acum, nu fusese sigur dacă va apărea cineva. Încă nu era sigur dacă nu va încerca vreuna dintre părţi să-l prindă. Era un pariu disperat. Dar era pregătit pentru orice. Trebuia să facă o ultimă încercare de pace înainte să plece de pe Melida/Daan. Văzuse frământarea de pe chipul lui Obi-Wan.

Va face efortul acela pentru Padawanul său.

Lângă o fereastră spartă, se opri pentru a asculta o clipă.

— Şi unde este Jediul? întrebă o voce rece. Dacă ăsta este un alt truc murdar al Melidei, jur pe memoria onorată a martirilor noştri că vom riposta.

— Un truc murdar Daan, cel mai probabil. Qui-Gon recunoscu vocea lui Wehutti. Căci este un truc laş, demn de strămoşii tăi fără valoare, pentru a-ţi atrage duşmanul într-o întâlnire sub pretenţii false. Trupele noastre vor veni aici în câteva secunde.

— Şi ce vor face? Vor arunca cu piete? Cealaltă voce era amuzată. Melida nu şi-a aruncat în aer propriile depozite de arme, temându-te de atacatorul Daan?

— Şi Daan nu a permis ca propriile lor depozite să fie golite chiar pe sub nasul lor? izbucni Wehutti.

Qui-Gon ştiu că era timpul să intre. Urcă pe zidul pe jumătate demolat. Membrii Consiliului Melida stăteau pe o latură a camerei, puternic înarmaţi şi îmbrăcaţi în armuri de plastoid. Daan stăteau în partea opusă, îmbrăcaţi şi înarmaţi aproape identic. Fiecare membru al fiecărui grup purta cicatrice şi semne de răni vindecate. Mai multora le lipseau membre sau respirau prin măşti respiratoare. Îi fu greu să separe cumva cele două grupuri devastate.

— Fără trucuri şi fără stratageme, zise Qui-Gon, păşind spre mijlocul camerei. Şi, dacă Melida şi Daan vor coopera, nu îi voi deranja prea mult timp.

Membrii Consiliului Daan par la fel de sceptici ca cei Melida, gândi Qui-Gon privind camera. Cele două grupuri avea cel puţin ceva în comun: neîncrederea.

— Ce veşti ne-ai adus despre *Tineri*? întrebă Wehutti nerăbdător.

— Şi de ce ar trebui să ne pese ce fac copiii? întrebă dispreţuitor un Daan mai în vârstă.

— Pentru că ieri v-au făcut să arăţi ca nişte proşti, răspuns Qui-Gon cu blândeţe. Aşteptă să le revină respiraţiile şi să-şi îndrepte privirile pline de ură spre el. Şi, într-un stil mai practic, v-au furat majoritatea armelor, adăugă el. Au cerut dezarmarea şi i-aţi ignorat. Evident, sunt destul de capabili să obţină ceea ce vor.

— Tot ce trebuie să facem este să mergem peste ei şi să ne luăm armele înapoi, spuse liderul Daan prin masca respiratorie. Jucării pentru copii.

— Vă avertizez, spuse Qui-Gon, întorcându-se pentru a atrage privirea tuturor din camera. Nu-i subestimaţi pe *Tineri*. De la voi au învăţat cum să lupte. De la voi au învăţat să fie hotărâţi. Şi au propriile lor idei.

— Asta ne-ai adus aici să auzim? mârâi liderul Daan. Dacă da, am auzit destul.

— Măcar de data asta, sunt de acord cu Gueni, spuse Wehutti, referindu-se la Daanul cu masca respiratorie. Asta-i o pierdere de timp.

— Trebuie să vă îndemn să vă mai gândiţi, spuse Qui-Gon. Dacă formaţi un guvern de coaliţie, s-ar putea să puteţi prelua

controlul asupra Zehavei, şi astfel a Melida/Daan. Dacă nu, *Tinerii* vor câştiga acest război. Vor ajunge să-i conducă pe bătrâni. Şi, deşi obiectivele lor sunt pure, mă tem pentru costul pe care îl va implica.

Wehutti porni spre ieşirea din cameră, urmat de liderii Melida.

— Să ne alăturăm Daanilor? Visezi!

Gueni îi urmă rapid exemplul, ca şi cum nu ar fi vrut ca Melida să fie primii care pleacă. Ceilalţi Daani îl urmă imediat.

— De neînchipuit!

Dintr-o dată, sunetul unei explozii făcu restul ferestrelor să vibreze. Daanii şi Melida se uitară unii la ceilalţi.

— Ăsta-i un truc! urlă Wehutti. Proştii Daan ne atacă!

— Detestabilii Melida atacă! urlă Gueni la rândul lui. Diavolii!

Qui-Gon se îndreptă spre fereastră. Se uită afară, dar nu văzu nimic. În timp ce scana zona, o altă explozie sparse liniştea. Calculase că venea din sectorul Daan. Dar ce ar fi putut fi?

În secunda următoare, comunicatorul lui Gueni începu să emită un bip. Bătrânul Daan se grăbi într-un colţ pentru a primi mesajul în privat. În timp ce Gueni asculta, cu spatele la cameră, Qui-Gon începu să-şi facă griji. Obi-Wan dispăruse în dimineaţa aceea. Spera că Padawanul său nu era implicat în ceea ce se întâmpla. Folosind Forţa, încercă să stabilească o legătură cu Obi-Wan. Dar nu putu simţi nimic. Nici suferinţă, nici confuzie, nici asigurare. Doar… un gol.

Când Gueni se întoarse spre grup, păru zguduit.

— Sunt rapoarte despre faptul că două turnuri deflectoare au fost distruse în sectorul Daan.

Unul dintre războinicii Daan duse mâna spre arma lui.

— Ştiam eu! Mizerabilii Melida…

— Nu! strigă răguşit Gueni. Au fost *Tinerii*.

Încet, mâna Daanului căzu în lateral. Melida care începuseră să se întindă după armele lor, se opriră şi ei. Izbucni o bâlbâială de conversaţii.

— Copiii ăia nu ar fi putut să o facă singuri! Mizerabilii Melida se află în spatele lor! strigă unul dintre membrii Consiliului Daan.

— Daanul mincinos acuza întotdeauna repede, fără

dovezi! răcni un Melida.

Qui-Gon se rezemă de prag şi aşteptă cearta. Uneori, era mai bine să stai pe margine şi să aştepţi să se desfăşoare evenimentele.

Comunicatoarele începură să bipăie. Melida şi Daan vorbiră deopotrivă în ele, feţele lor înregistrând un şoc. Rapoartele veneau din ambele tabere. Unul câte unul, turnurile deflectoare cădeau. Mai întâi pe perimetru, apoi în centru.

Exploziile se apropiaseră atunci când ultimele turnuri fură distruse.

— *Tinerii* se revarsă din mediul rural, raportă Gueni, cu o expresie de uimire pe faţă. Oraşul este acum deschis. Fără apărare. Şi sunt înarmaţi.

Melida şi Daan se priviră. Acum ştiau că ameninţarea cu care se confruntau era serioasă.

— Vedeţi acum de ce trebuie să vă uniţi? întrebă Qui-Gon în linişte. *Tinerii* vor doar pace. Le-o puteţi da. Nu vrei să vă refaceţi oraşul?

— Ei spun că vor pace, dar aduc război, spuse Wehutti dispreţuitor. Ei bine, putem să le dăm un război care să ne facă strămoşii mândri. E posibil să fi pierdut nişte arme, dar nu suntem fără apărare.

— Şi noi mai avem arme, spuse rapid un Daan. Transporturile sosesc chiar în această după-amiază de la depozitele noastre din afara oraşului.

— Se vor prăbuşi la primul semn de rezistenţă, spuse o femeie Melida. Putem lupta cu ei.

— Dar nu împreună, spuse Wehutti. Glorioasa Melida îi poate învinge şi fără ajutor Daan.

— Măcar de data asta, nu vă supraestimaţi! vorbi brusc Qui-Gon. Nu aveţi arme. Nu aveţi suport aerian. Aveţi o armată formată din bătrâni şi răniţi. Gândiţi-vă la ceea ce spuneţi. Ei sunt mii!

Ambele părţi din cameră tăcură. Wehutti şi Gueni schimbară o privire. Qui-Gon întrezări capitularea pe sub neîncrederea care-i rodea.

— Poate că Jedi are dreptate, spuse Gueni cu reticenţă. Văd doar o singură modalitate de a-i învinge. Trebuie să ne unim armatele. Dar Jediul va trebui să ne conducă.

Wehutti dădu încet din cap.

— Este singurul mod în care putem fi siguri că Daan nu se va întoarce împotriva noastră odată ce vom câştiga bătălia.

— Este, de asemenea, şi singura noastră asigurare, spuse Gueni. Nu putem avea încredere în cuvântul Melidei.

Qui-Gon clătină din cap.

— Nu am venit aici ca să vă conduc în luptă. Am venit aici să vă îndemn să găsiţi o cale de a face pace.

— Dar nu există pace! strigă Wehutti. *Tinerii* au trasat liniile de luptă!

— Aceştia sunt copiii voştri! strigă Qui-Gon. Îşi pierduse răbdarea în faţa crudei obstinaţii a ambelor părţi. Îşi stăpâni vocea şi continuă. Eu, unul, nu voi ucide copii. De ce eşti atât de dispus să faci asta? Se întoarse către Wehutti. Ce zici de Cerasi? Eşti dispus să mergi în luptă împotriva propriei tale fiice?

Wehutti păli. Pumnul strâns i se desfăcu.

— Nepotul meu Rica este sub pământ, spuse Gueni.

— Nu am mai văzut-o pe Deila de doi ani, spuse încet o femeie Melida.

Şi alţi Daan şi Melida părură nesiguri. Urmă o pauză lungă.

— Bine, spuse în cele din urmă Wehutti. Dacă vei fi emisarul nostru, vom începe discuţiile cu *Tinerii*.

Gueni dădu din cap.

— Daanii sunt de acord. Ai dreptate, Qui-Gon. Nu putem duce război împotriva copiilor noştri.

* * *

— Nu ne vom întâlni cu ei, îi spuse Nield lui Qui-Gon, furios. Eu ştiu cât valorează promisiunile lor. Sunt de acord să se întâlnească ca o diversiune. Ne vor spune că trebuie să ne dezarmăm. Şi apoi vor reîncepe luptele. Această predare ar fi prea prematură. Dacă cedăm, vor crede că suntem slabi.

— Ei ştiu că i-aţi pus cu spatele la zid, insistă Qui-Gon. Sunt dispuşi să vorbească. Ai reuşit, Nield. Acum ia-ţi în primire victoria.

Cerasi îşi încrucişă braţele.

— Nu am reuşit lăsându-ne prostiţi, Qui-Gon.

Qui-Gon se întoarse cu un oftat. Se certase cu Cerasi şi Nield de când se întorseseră. Fără niciun folos. Era depăşit de situaţie, oricum.

Obi-Wan stătea la masa improvizată, privindu-i. Nu-şi dăduse cu părerea şi nici nu încercase să-i influenţeze pe Cerasi şi Nield. Qui-Gon observase asta, surprins. Obi-Wan dorise pacea pe planetă. Acum, de ce dădea înapoi? Încă o dată, când Qui-Gon încercă să se conecteze cu Padawanul său, găsi doar un gol.

Cartierul general era acum aglomerat de băieţii şi fetele care veniseră de la sate. Şi mai mulţi se adunaseră la suprafaţă, prin parcuri şi pieţe. *Tinerii* se mobilizaseră, aducând hrana pe care o aveau şi instituind o linie de aprovizionare. Ar fi fost nevoie de toată ziua pentru a hrăni pe toată lumea, dar erau hotărâţi să reuşească.

— Cum aţi distrus turnurile deflectoare? îi întrebă Qui-Gon pe Nield şi Cerasi curios. Era o întrebare care îl sâcâise de când auzise vestea. Ar fi trebuit să le loviţi din aer. Iar plutitorii nu puteau face treaba asta. Aţi fi avut nevoie de...

Qui-Gon se opri. Se întoarse cu faţa către Obi-Wan. Încet, Obi-Wan îşi împinse scaunul spre spate. Qui-Gon îl auzi zgâriind podeaua de piatră. Apoi se ridică. Nu se agită şi nici nu se uită în altă parte. Întâlni privirea lui Qui-Gon.

— Deci tu ai fost, spuse Qui-Gon. Ai luat nava de luptă. Ai luat-o ştiind că era singura noastră cale de scăpare de pe planetă. Ai luat-o ştiind că era singura speranţă pentru Tahl.

Obi-Wan aprobă din cap.

Cerasi şi Nield aruncară o privire de la un Jedi la altul. Cerasi începu să vorbească, dar se răzgândi. Tensiunea dintre Qui-Gon şi Obi-Wan nu era problema lor.

— Te rog, vino cu mine, Obi-Wan, spuse Qui-Gon scurt.

Merse spre un tunel adiacent unde puteau vorbi în voie.

Aşteptă câteva clipe pentru a se calma. Amărăciunea nu avea loc aici. Cu toate astea, o simţea crescând în el. Obi-Wan îi trădase încrederea. Nu ştia ce să spună. Emoţiile îl înăbuşeau. Qui-Gon îşi aminti cu efort de antrenamentul din Templu. Îl va admonesta pe Padawan conform regulilor Jedi. În primul rând, îi va descrie delictul. Era de datoria Maestrului să o facă fără să judece.

Recunoscător pentru un ghid, Qui-Gon inspiră adânc.

— Ai fost instruit să nu iei partea nimănui.

— Da, răspunse calm Obi-Wan.

Era de datoria unui Padawan să fie de acord cu vina lui,

fără să argumenteze.

— Ai fost instruit să fii disponibil să pleci oricând, spuse Qui-Gon.

— Da, răspunse Obi-Wan.

— Ai fost instruit că sănătatea lui Tahl era prima ta preocupare. Cu toate astea, ai pus în pericol acea sănătate luând singura noastră formă de transport într-o misiune periculoasă.

— Da, fu de acord Obi-Wan.

Qui-Gon înghiţi un nod dureros.

— Făcând toate acestea, nu numai că ai pus-o pe Tahl în pericol, ci şi procesul de pace de pe Melida/Daan.

Obi-Wan ezită pentru prima dată.

— Am ajutat procesul de pace...

— Aceasta este interpretarea ta, îl întrerupse Qui-Gon. Nu instrucţiunile pe care le-ai primit. Maestrul tău şi Maestrul Yoda au decis că intervenţia Jedi în această etapă nu putea decât să prejudicieze fie pe Melida, fie pe Daan, sabotând astfel procesul de pace. Ţi s-a spus asta. Este adevărat, Obi-Wan?

— Da, recunoscu Obi-Wan. Este adevărat.

Qui-Gon se opri. Se adună pentru a-i vorbi despre înţelepciunea Jedi în privinţa relaţiei Maestru-Padawan. Cum evoluaseră regulile de-a lungul a mii de ani. Cum faptul că Padawanii se angajau să asculte, nu avea nimic de-a face cu puterea, ci doar cu câştigarea înţelepciunii şi a smereniei slujirii. Cum nu era aici pentru a-l pedepsi pe Obi-Wan, nici chiar pentru a-l învăţa, ci pentru a-l ajuta pe Obi-Wan în propria călătorie şi în propria iluminare până în ziua în care devenea Cavaler Jedi.

— Nu-mi pasă, spuse Obi-Wan, pătrunzându-i în gânduri.

— Nu-ţi pasă de ce anume? întrebă Qui-Gon, tresărind.

De obicei, Padawanul era tăcut după ce-şi admitea vina, aşteptând ca Maestrul să decidă cu privire la următorul lor pas.

— Nu-mi pasă că am încălcat regulile, zise Obi-Wan. A fost corect să le încalc.

Qui-Gon inspiră adânc.

— Şi a fost corect să-mi trădezi încrederea?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Îmi pare rău că a trebuit. Dar, da.

Qui-Gon simţi cuvintele lui Obi-Wan pătrunzându-l ca o lamă. Văzu într-o clipită că, de când îl luase pe Obi-Wan ca

ucenic, aşteptase acel moment. Aşteptase trădarea. Lovitura. Îşi întărise inima, pregătindu-se pentru ea. Şi totuşi nu era deloc pregătit.

— Qui-Gon, trebuie să înţelegi, spuse liniştit Obi-Wan. Am găsit ceva aici. Toată viaţa mea mi s-a spus ce este bine, ce este cel mai bine. Mi-a fost arătată calea. A fost un cadou minunat, şi sunt recunoscător pentru tot ce am învăţat. Dar aici, pe această lume, toate acele lucruri abstracte pe care le-am învăţat, se încadrează brusc în ceva concret. Ceva ce pot vedea. Ceva real. Obi-Wan făcu un gest înapoi spre sediul *Tinerilor*. Îi simt ca pe oamenii mei. Cauza lor pare a fi şi cauza mea. Mă cheamă într-un fel cum nu am mai simţit vreodată până acum.

Uimirea lui Qui-Gon se transformă în durere şi supărare pe sine. Obi-Wan fusese atras. Ar fi trebuit să intervină mai devreme. Ar fi trebuit să-şi amintească că Obi-Wan era doar un băiat. Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Situaţia de aici este sfâşietoare, da. Este greu să te îndepărtezi. Din cauza asta am încercat să o rezolv înainte să plecăm. Dar trebuie să plecăm, Padawan.

Chipul lui Obi-Wan deveni de piatră.

— Obi-Wan, spuse Qui-Gon cu blândeţe. Tot ce crezi că ai găsit aici, ai deja. Eşti un Jedi. Ai nevoie de distanţare şi de puţin timp pentru reflecţie.

— Nu trebuie să reflectez, spuse Obi-Wan cu rigiditate.

— Asta este alegerea ta, spuse Qui-Gon. Dar, totuşi, trebuie să mă însoţeşti înapoi la Templu. Trebuie să adun câteva lucruri pentru Tahl din oraş. Când mă întorc, mă aştept să te găsesc cu bagajele făcute şi gata de plecare.

O luă înapoi prin tunelul principal. Obi-Wan nu se mişcă.

— Vino, Padawan, spuse el.

Fără tragere de inimă, Obi-Wan se luă după el. Qui-Gon simţi că-l umple îngrijorarea. Ceva se închisese în Obi-Wan, ceva inamovibil, pe care nu-l mai simţise niciodată în ucenicul său. Ar fi fost bine să se întoarcă la Templu, unde înţelepciunea lui Yoda şi împrejurimile calme l-ar fi putut ajuta pe Obi-Wan să-şi găsească din nou echilibrul.

Qui-Gon auzi un vuiet în tunelul principal, voci care strigau, picioare duduind pe piatră. Acceleră pasul şi ieşi în spaţiul deschis, cu Obi-Wan pe urmele lui.

Nield se întoarse spre ei.

— Oferta de negociere a fost un truc. Bătrânii au atacat!

Haosul domnea în tuneluri. Pasajele erau sufocate cu trupuri, copii care încercau disperaţi să scape de lupta furioasă de deasupra. Unii erau răniţi. Alţii încercau în grabă să se înarmeze pentru contraatac. Sute de *Tineri* erau prinşi în parcurile şi pieţele deschise. Aveau nevoie întăriri.

— Avem nevoie de medici şi de o linie de aprovizionare cu arme, spuse Cerasi.

— Trebuie să-i atacăm cu putere! strigă Nield.

Obi-Wan se grăbi spre Cerasi şi Nield. Qui-Gon văzu angoasa pe toate cele trei feţe. Era corect ca Padawanul său să-i ajute dacă putea. Dar trebuiau să o ia pe Tahl de pe planetă imediat. Acum era imperativ.

Qui-Gon se grăbi spre ea. Tahl stătea în şezut, ascultând cu atenţie ceea ce se întâmpla în jurul ei. Se lăsă pe vine lângă ea.

— Am sperat să mă întorc în oraş pentru a găsi mai multe provizii medicale şi să împrumut un plutitor, dar mă tem că acum e imposibil. A izbucnit războiul şi trebuie să plecăm imediat.

Ea aprobă din cap.

— Este în regulă. Pot merge, Qui-Gon. Medicamentele tale m-au ajutat deja. Voi reuşi, dacă mă îndrumi.

Qui-Gon se aplecă să adune lucrurile. Îşi pierduseră trusele de supravieţuire, dar adunase provizii în ultimele zile. Le îndesă într-un rucsac pe care i-l dăduse Cerasi. Când se întoarse să-l caute pe Obi-Wan, băiatul plecase. Cerasi şi Nield dispăruseră şi ei. Qui-Gon lăsă rucsacul şi căută în tunelurile alăturate. Merse cât putu, dar pierdea timpul. Probabil că Obi-Wan ieşise la suprafaţă cu Cerasi şi Nield. Poate crezuse că Qui-Gon trebuia să adune mai multe provizii, aşa cum îi spusese deja. În acest caz, ar fi putut plănui să-l întâlnească la nava de luptă.

Băiatul nu-l ascultase din nou, dar Qui-Gon era sigur că Obi-Wan va veni la navă. În orice caz, nu mai putea pierde timp. Îşi luă rucsacul, o ajută pe Tahl să se ridice şi porni prin tuneluri până la marginea Zehavei.

* * *

Mirosul de fum şi sunetul ţipetelor pluteau în aer, în timp ce Obi-Wan, Cerasi şi Nield urcară la suprafaţă. Se ghemuiră în spatele unui zid pentru a se adăposti. Navele de luptă le zburau pe deasupra capetelor, bombardând parcul unde se adunaseră *Tinerii*. Copiii fugeau să se adăpostească sau încercau să doboare navele cu lansatoarele de torpile puse pe umeri. Navele de luptă erau însă capabile să rămână în afara razei de acţiune.

— Risipesc muniţiile! strigă Nield.

— Probabil că au adus navele dintr-o altă bază, spuse Cerasi. Sau poate că le ascunseseră undeva unde noi nu am ştiut. Nu putem lupta cu ei de la sol!

Obi-Wan apucă strâns peretele. O navă de luptă coborî spre sol. Văzu focurile rapide de la capătul tunului. Focurile de blaster muşcară din iarbă. O fată tânără fugi să se adăpostească. Un alt băiat nu fu la fel de norocos. Salva îl lovi în picior şi căzu. Înainte ca Obi-Wan să se poată mişca, tovarăşii băiatului îl traseră la adăpost. Angoasa izbucni în Obi-Wan. Copiii erau neajutoraţi!

Cerasi îşi închisese strâns ochii, de parcă n-ar fi putut suporta ceea ce vedea.

— Trebuie să-i oprim, spuse ea amorţită.

— Sunt doar trei nave, spuse Obi-Wan încordat, scanând cerul de deasupra.

— E suficient, spuse Nield posomorât. Trebuie să ne organizăm. Îi vor alunga pe jumătate dintre noi din oraş dacă nu facem ceva!

Nield se întoarse spre Obi-Wan.

— Ne trebuie din nou nava ta, prietene. Trebuie să ne luptăm cu ei din aer. Cu abilităţile tale, îi putem doborî la fel ca pe turnurile alea deflectoare.

Năucit, Obi-Wan se uită la prietenii săi.

— Aţi spus că nu o să mă mai rugaţi să mă ridic din nou împotriva ordinelor lui Qui-Gon.

— Dar totul s-a schimbat, Obi-Wan, pledă Cerasi. Uite în jur. Copiii mor. Vom pierde totul dacă nu-i putem lovi din aer. Lacrimile curgeau pe obrajii ei. Te rog.

Urechile lui Obi-Wan răsunară de strigătele copiilor îngroziţi. Chiar dacă era în siguranţă în spatele zidului, se simţea de parcă un foc de blaster i-ar fi lovit trupul. Era rupt în două. Tot ce ştia, tot ce crezuse că era important, fusese spulberat.

Antrenamentul său Jedi stătea în bucăţi la picioarele lui. Nu însemna nimic în comparaţie cu ceea ce se întâmpla acum în jurul lui. Tresări când explodă o torpilă protonică. Praful se pulveriză în aer, plouând peste capetele lor.

— Obi-Wan! strigă Nield. Trebuie să alegi!

Lacrimile şerpuiau prin praful de pe faţa lui Cerasi. Ea nu vorbi. Umerii îi tremurară când un copil ţipă de durere. Obi-Wan îşi dădu seama că alesese deja. Nu putea să mai întoarcă capul de la acea suferinţă. Nu mai putea să le întoarcă spatele prietenilor săi. Chiar dacă l-ar fi costa totul. Ar renunţa şi la multe altele.

— Mă voi întoarce, promise Obi-Wan şi o luă din loc.

Fugi fără să se oprească. Trebuia să ajungă la navă înaintea lui Qui-Gon. Nu voia o confruntare. Dacă Qui-Gon încerca să-l oprească, ce ar face? Dădu deoparte gândul. Va trebui să ajungă primul acolo. Tahl îl va încetini pe Qui-Gon.

Dar subestimase determinarea şi viteza a doi Cavaleri Jedi. În timp ce alerga pe poteca canionului, Obi-Wan îl văzu pe Qui-Gon ridicând ultima dintre crengile de camuflaj. Tahl trebuia să fi fost deja la bord.

Paşii lui încetiniră când îl văzu Qui-Gon. Obi-Wan văzu uşurarea de pe chipul Maestrului său. Qui-Gon credea că se întorcea cu el la Templu. Cavalerul Jedi stătea lângă rampă, aşteptând.

Obi-Wan nu îi dădu lui Qui-Gon şansa de a vorbi. Nu putea suporta să-i audă cuvinte de întâmpinare.

— Nu sunt aici ca să merg cu tine, spuse el. Am venit după nava de luptă.

Privirea liniştită a lui Qui-Gon dispăru. Faţa lui încremeni într-o mască.

— Tahl este la bord, spuse Qui-Gon. O duc pe Coruscant.

— Voi aduce nava înapoi, încercă Obi-Wan. Am nevoie de ea, acum. Dacă aţi putea aştepta aici...

— Nu, spuse Qui-Gon supărat. Nu, Padawan. Nu voi face trădarea uşoară pentru tine. Dacă încerci să faci acest pas, trebuie să ştii că este unul greu.

Niciunul dintre ei nu mişcase un muşchi. Cu toate astea, Obi-Wan ştia că Qui-Gon era la fel de pregătit ca şi el să lupte. Forţa se învârtea în jur lor, dar era o Forţă tulburată, nici întunecată, nici luminoasă. Încercă să se conecteze la ea şi nu

putu. Era ca şi cum ar fi încercat să strângă o mână de nisip fin, care i se scurgea printre degete. Nu avea de ales. Lumea din jurul lui murea. Trebuia să o salveze. Trebuia să lupte cu Qui-Gon.

Obi-Wan întinse mâna după sabia sa de lumină. Qui-Gon se mişcă doar o fracţiune de o secundă mai târziu. Datorită rapidităţii sale, sabia sa se activă în acelaşi timp cu a lui Obi-Wan.

Fasciculul verde al lui Qui-Gon se ridică, strălucind în lumina cenuşie. Obi-Wan îşi simţi propria sabie pulsând în mână. Qui-Gon îşi ţinu ochii pe Obi-Wan.

Iată momentul. Trebuia doar să facă un pas înainte şi să-l provoace pe Maestrul său. Trebuia doar să mişte un muşchi pentru ca lucrul acesta să fie interpretat ca o mişcare jignitoare. Apoi, va începe bătălia.

Obi-Wan întâlni privirea lui Qui-Gon şi văzu aceeaşi angoasă pe care o simţea şi el. Simţi ceva rupându-se în el şi hotărârea i se scurse încet. Nu o putea face.

Amândoi îşi coborâră armele în acelaşi timp. Săbiile se dezactivară cu un zumzet slab. Pentru o clipă, Obi-Wan nu auzi decât că vântul singuratic care urla prin canion.

— Trebuie să alegi, Obi-Wan, spuse liniştit Qui-Gon. Poţi să vii cu mine acum sau poţi să stai aici. Trebuie să ştii că, dacă rămâi, nu mai eşti un Jedi.

Să nu mai fie Jedi. Era pregătit să facă acel pas? La asta ajunsese?

Momentul izbucni, devenit atemporal pentru Obi-Wan. Timpul nu mai însemna nimic. Confruntarea cu omul de la care se angajase să studieze, să înveţe, pe care se angajase să-l apere şi să-l susţină, se simţi brusc ireală.

Cum ajunsese aici? Ce anume făcea?

Dar, prin toată confuzia sa, văzu ochii strălucitori ai lui Cerasi şi auzi cuvintele fierbinţi ale lui Nield. Încă mirosea fumul luptei, încă auzea strigătele disperate.

Văzuse străzile baricadate şi pe Bătrânii prea orbiţi de ură ca să mai observe că îşi ucideau planeta, bucăţică cu bucăţică. Îi văzu ucigându-şi proprii copii. I-ar fi putut spune lui Qui-Gon despre bătălia pe care o văzuse. Ar fi putut încerca. Dar mai încercase. Qui-Gon avea dreptate. Trebuia să aleagă.

Obi-Wan se prinse strâns de convingerile sale şi simţi cum

confuzia dispare. Aici, pe Melida/Daan, întâlnise o realitate care era mai puternică decât orice ştia.

— Am găsit aici ceva mai important decât Codul Jedi, spuse încet Obi-Wan. Ceva pentru care nu merită doar să lupţi, ci chiar merită să şi mori. Obi-Wan îi întinse sabia de lumină lui Qui-Gon. Poţi să pleci, Qui-Gon Jinn. Dar eu voi rămâne.

Era ca şi cum cuvintele l-ar fi lovit pe Qui-Gon în faţă, într-atât de tare tresări. Se uită la sabia de lumină a lui Obi-Wan din mâna lui, fără să vorbească. O mare luptă păru să se desfăşoare în corpul puternicului Cavaler Jedi.

Obi-Wan îl rănise. Dorea să ia cuvintele înapoi. Dar nu mai putea. Fuseseră spuse. Le credea.

Qui-Gon nu se uită la el. Nu spuse niciun cuvânt. Se întoarse şi păşi pe rampă, în nava de luptă.

Obi-Wan se dădu înapoi în timp ce motoarele porneau. Nava de luptă se ridică fără probleme din canion şi ţâşni în atmosfera superioară.

Rămase să privească până când nu o mai văzu. Apoi, Obi-Wan se întoarse. Se grăbi să coboare pe cărare, înapoi către Zehava şi la noua sa viaţă.

Îl aşteptau Cerasi şi Nield.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un

Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile

îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu

acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul

democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din

Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor

libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

